

R. Simon

(1)

ספר

לקוטי אמרים

חלק ראשון

הנקרא בשם ספר של ביןינים

מלקט מפי ספרים ומפי סופרים קדושים עליון נשמרם עזון. כייסר על פסק כי קרוב אלק הרכיר מאד בפיך ובלבך לעשותו, לבאר היטב איז הוא קרוב מאד בדרכך אראה וקצראה בעורתה יתברא.

ויתוסף בו **אגרת התשובה** מאודוננו מורהנו ורבנו נשמרנו עזון בדרכך אראה וקצראה כולל כל עניין התשובה, גם **אגרת הקדש** אשר כתב בכתב ידו הקדושה ולשונו הטהורה.

כל אלה חבירו יתקיינו תפימים מלמעלה, עיר וקדיש ממשニア נחית הוא נודה בבוד קדשות אדוננו מורהנו ורבנו, הגדול הנואן לאלאקי, או רעלם, מופת הדור, עיר ישראאל ותפארתו, קדושה ה' מכביד, מרנא ורבנא שנואר זלפנן נשמרנו בגני מרים.

מהדרורה חזרה מפארת ומוארת עיניים
בתוספת פסק ונקוד, חילוקת קטעים,
פתחת ראשי פיבות, פורות פואר,
מראי מקומות וצינים לתרחבה ופרט המקומות

ב- ת- צ- ק-

עם תוכפת

פניני פניא

מסדר לפין נושאם

ומפתח מפרט

ב- ת- צ- ק-

יוצא לאור בסכיעתא דשניא על ידי

שנת תשע"ד לפ"ק

עמ' ג'זק ואזעוי כ.מ.מ. - (ג) (ג'זעיה ג'זק) - (ג)

יפריזו [נוטח אחר: יפרידן]
חס ושלום, להעיר עדות
בקראת שמע ערב ובקר
'ה' אחד בד' רוחות
ובארץ מתחתי ובפקם
הטעיר עיניך בו ואיננו
אך באתאות לנו, לא
ביהדות כל עסוקינו ב
לגרמייהו, כי אם להחיינו
אלקותו ולמלאות מחותנו
שבזה אנו מדרין האורה
אשר חס אל כל היום
להחיות העולם ומלאו
רק שאשתו ובניו של אן
על פי התורה, חוץ כ
שהן קוזמין לבניין, ה
ישראל קוזמין לצדיקים

ג. ש"ע או"ח סי' טא ס"ה: 'נוד
פניהם בקראת פסוק ראשון,
ברור אחר שמונעו מלובון.
שער הקר"ש פ"ג' אם בשת
עיניך ביד ימינך במ"ש בסב
ח'ב צה' יולימטה שפרהה
הנאמר על רחל'. ד. ש"ע
'צרך להאריך בחיה של:
הקווש ברוך הוא בשםינו ו
החותנות שבאמצע הגה
של אחד שיעור שייחסוב שה
מושל בד' רוחות העולם',
ה. משליכ, ה. ראה לעיל פ"ב
התערף. ג. ראה לעיל פ"ב
השנית شبישראל היא חלק:
ז. ש"ע יוד' סי' רנא ס"ג' ז
הגדולים שאינו חייב במזונות
הכנים תורה ולהנaging הבנו
הנותן מנתנות לאביו והם צר
בכל צדקה. ולא עוד אל

ישראל', שנקרה בן על שם שמתלבשת
בפתחותיהם להחייטם, כמו שבחות שם
כמה, י) 'מלךך מלכות כל עולם' וכו'.
ובפרט מן הפרט בשורען הארץ הקדש
המחזינה המבוגת בגידה מפשיב',
שהזרעה נקלחת תכף ומיד בארץ העלונה
בל' שם מגיעה ועכוב בעולם. מאחר
שאין שם דבר חזץ ומפשיק כלל בין
ארצות הרים, כי זה שער השמים, מה
שאין בו בחירות הארץ. ודי לפcin:

ונזה שבתוב (תהלים קיב, ז) 'זורה בחשך אור
ליישרים חנון ורוחם וצדיק', דעת רבי
שהאדם חנון ונוחם וצדיק, צדקות אהבה,
גורם לאור ה', שירוח לנשמו המלבשת
בגופו העומד בחשך שהוא משבא
דוחניה', וזה נקרא בשם 'ישועה' בד'
אתה הפכו חושא לנחורה:

ונזה 'מצמיח ישועות', שישועה זו צומחת
מזרעת הארץ שורען הארץ
העלונה ארץ חפצ', היא השכינה ובנטה

ע"י הצדקה
נוטח שיר
או"ח ה'
לשפט
שבגופו העומד
בחדר זה
נקרא ישועה
ארץ העלונה

ט

אחוובי אחיו ורשי אשר בנפשו. באתי
במנציר ומעורר ישנים בתרדמת
לכל כל רוחם בלבו עני העורים, ביטו
הכל הבלתי כל ישם וחפצם ומגופתם
לראות, להיות כל ישם וחפצם ומגופתם
לכל בכם חי רוחם במקור מים חיים חי
מחימים כל ימי חייהם, מנפש ועד בשר.

עד להו כל
מכובדים
לכל כל
רווחם בלבו
הה

◆ ציונים ומקורות ◆

חויתם אינו אלא מבחוי מלכותו, שהוא בה'
דבר ה' כו', המchia ומהוות אותו מאי ליש
תמיד. ב. עיין זהה ק"ג פר. בג. עיין רשי'
בראשית כה, יז: זהה שער השמים, מקום
תפילה לעלות תפילה השמימה. ומדרשו
שבית המקדש של מעלה מקוון כנגד בית
המקדש שלמטה.

א. עיין לעיל ח'א פ"א ד"ה ולהיות בחינות:
וזאכ' איפוא ואת עשה, וזאת תהיה כל מגמות
בל'ימי חלדי, לכל בון חי רוחו ונפשו, ובכמ"ש
(תהלים כא, א) 'אליך נפשי אשא', דהיינו לקשר
מחשבתי ודיבורי במוחשבתו ודריבו יתרבר'.
ב. עיין תיקו"ז כב. 'ויתערבו בגוים וילמדו
מעשיהם' (תהלים ק, ה) ואינון ערבות דבל חד
דערדן לגרמייהו עברין'.

לו"ז נקרה שם חסר ה', המכונה בשם מים
היוודים מקום גבוה למקום נמור'. ז. תיקו"ז
מה: גופא דבר נש בהאי עלמא אליו צרעת
משבaca דחיויא'. יה. מלacci ג. יב: זאיישו
אתכם כל הגוים כי תהיו אתם ארץ חוף אמר
ה' צבאות'. עיין צ וו' בראשית לא, כי השכינה
נקראת ארץ חוף. יט. זהה ק"ח א' נ' ארץ דא
שכינתה דלתתא, וע"ע שם ח'ב יב: ארץ דא
בנסת ישראל. ב. עיין לעיל ח'א פ"מ א' אך
אמנם: 'מקור נפשות כל ישראל וכו', הנקרא
בשם שכינה, על שם שכינה ומחלשת תוך
כל עלמינו להחיותן ולקיימן'. כא. עיין תורה
אור פר' ויצא (כא, א): 'במ"ש מלובטך מלכות
כל עולמים', פ' שחיות כל העולמות שהם
עולם אחד אין קץ וכו', הנה עכ"ז מקור ושורש

לבד מזאת שלא הניחו במוותן בחוץ לאرض, ודי לפקין:

על בן אהוביachi, שימנו נא לבככם לאלה עיר העכיה בעקבות הגברים הנאמרים בקצרה מאד (ואם כשייאר היא הדירה) ירצה ה' פה אל פה אדרב בם בארכבה), איך היה כל עקר עכוזת ה' בעתים הללו בעקבות משיחא היה עכוזת הקצרה, כמו שאמרו רבונו ז"ל "אין ישראל נגאלין אלא בקצרה". ולא אמרו רבונו ז"ל (פה פ"א מ"א)" פלמוד תורה שкол בוגר גמilot חסדים, אלא בימיים שלמדו תורה היה עקר עכוזה אצלם, ועל בן ה'ו חכמים גדולים תפאים ואמרודאים, מה שאין מישיאו כלל בעקבות משיחא שנפלת סכת דור עד בחינה רגילים ועקבים שקייא בחינה אין ר' שעשיה", אין דרך לזרקה בה באמת אם בכמיה להרבה חשוכה לנဟורא דילה [נוסח אחר]: וההפקה חשוכה לנהורה דילה [נוסח אחר]:

יפרידיו [נוסח אחר]: פְּרִידָיו מֵאַחֲרֵי הַאֲמָת חס וְשָׁלוֹם, לְהַעֲדָה שְׁקָר חס וְשָׁלוֹם בְּקִרְיאָת שְׁמָע עֲרָב וּבְקָרְבָּנִים סְגֻרוֹתִי ה' אַחֲרֵי בָּרְךָ רְחוֹת וּבְשִׁמְים מְפַעֵּל וּבְאַרְצָן מְפַתְּחָי וּבְפַקְמָת עַנִּי הַעֲוֹרִים הַתְּעִינִף עַיִינִף בּוֹ וְאַיִנְפָּרֶר חס וְשָׁלוֹם:

אֵחֶזְקָה נָאָת לְגַוְתָּה לְהַיּוֹת [נוסח אחר]: בְּהַיּוֹת בְּלַעֲשִׂינוּ בְּמַלְיָה דְּלַעֲלָמָא לְאַנְרְמִיהָו, בַּי אִם לְמַחְיוֹת נְפָשּׁוֹת חַלְקִי אַלְקָוֹת וּלְמַלְאֹות מְחַסְוִיִּים בְּחַסְד חַסְמָ, שְׁבוֹזָה אָנוּ מְדֻמִּין תְּצַוְּרָה לְיַזְרָה ה' אַחֲרֵי, אֲשֶׁר חַסְד אֵל בְּלַיּוֹם חַסְד שֶׁל אֲמָת להתחיות הָעוֹלָם וּמְלֹאוֹ בְּכָל רְגֻעָה וְרָגֻעָה. רק שאשטו וּבְגַנוּוּ שֶׁל אֲדָם קָוְדָמָנִי לְכָל עַל פִּי הַתּוֹרָה, חוֹזֶם מְצִדְקִים שְׁבָרוֹ שְׁנָן קָוְדָמָנִי לְבָנָיו, וְצִדְקִים שְׁבָאָרֶץ, יִשְׂרָאֵל קָוְדָמָנִי לְצִדְקִים שְׁבָהּוֹן לְאָרֶץ.

◆ ציונים ומוקורות ◆

לאחרים. ח. ש"ע שם ס"ט: "היו לפניינו עניינים הרבה, ואין בכיס לפרנס או לכוסות או לפודות את כלם מקדים וכו', ומה דברים אמרוים בזמן שהם שווים בחכמה, אבל אם היה מזור ת"ח וכחן גדול עם הארץ, מזור תלמיד חכם. וכך בכל הגדול בחכמה קודם לחברו. ואם היה אחד מהם הרבה, או אביו, אף על פי שיש שם גדור מהם בחכמה, הרבה, או אביו שהוא תלמיד חכם, קודם להה שהוא גדול ממנה. וע"ש"ע או"ח סי' תעב ט"ה: 'ותלמיד חכם מופלג בדורו, אעפ"י שלא למד ממנו כלום, חשוב ברבו'. ט. ש"ע שם ס"ג: 'যিশבְּרָאֵל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל קָוְדָמָנִי לְיֹשְׁבִּי חֻזָּה לְאָרֶץ'. י. עין שבת קלט. וראה רמב"ם הל' מהנות עניינים פ"ה": אין ישראל נגאלין אלא בצדקה, שנאמר (שעה א, ב): 'צִוְּן בְּמִשְׁפָּט הַפְּרָת וְשִׁבְיָה בְּצִדְקָה'. יא. אלו דברים שאדם יוכל פירוטיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. כיבוד אב ואם גומילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחברו, ותלמיד תורה בוגר כלם. יב. עין ליקוט תורה פר' אמרור (לא, ב).

ג. ש"ע או"ח סי' סא סי' ה: ג'ונגן ליתן יידיהם על פניהם בקריאת פסוק ראשון, כדי שלא יסתכל בדבר אחר שמונגו מלכוי. וע"ע פרי עץ חיים שער הקר"ש פ"ז: 'גם בשתאמור שמע תסגור עיניך ביד ימינך כמ"ש בסבא דמשפטים (ווח"ק ח' עה) עולימטה שפירטה דלית לה עיניין/ הנאמר על רחל'. ד. ש"ע או"ח סי' סא סי' ציריך להאריך בחיית של אחד, כדי שימליך הקדרש ברוך הוא בשמי ובארץ, שלזה רומו החוטטרות שבאמצע הגג החיה. ויאיריך בדריית של אחד שייעור שיחשוב שהקב"ה יחיד בעולם ומושל בד' רוחות העולם. וע"ע ברכות ה. ד"ה משלו בג. ה. ראה לעיל פ"ב ד"ה ונפש: 'זונש השניתшибישראל היא חלק אלה ממעל ממש'. ז. ש"ע י"ד סי' רנא ס"ג: 'ג'ונון לבניו ובנותיו הגודלים שאינו חייב במזונותיהם, כדי ללמד את הבנים תורה ולהגהי הבנות בדרך ישראל, וכן הנוטן מתנות לאביו והם צרייכים להם, הרי זה בכלל צדקה. ולא עוד אלא שציריך להקדימו

הקדש

בשם י'מ'ין, י'קנינו אלהוּתוֹ י'מְפָרֵךְ והארה בָּרוּךְ הוּא אֶל הַע ותִּחְתּוּנִים, עַל יָדֵי הַאֲדָם עַל עַצְמוֹ בְּקִיּוֹם רַמְ"ח וְרַמְ"ח אֲכִירִים דְּמִלְכָא, פְּלִבּוּשִׁים לְהָאָרֶה נְרָא לְהָאָרֶה מְאוֹר אֵין סָוף בְּהַן (וְמְאוֹר זֶה יִמְשָׁן ? בְּכָל מִצְחָה בְּנָה רַק שְׁהַמְשָׁבָה זוּ נְתַלְבֶּן גְּבוּרוֹתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּשֵׁם אֲשֵׁנָה, שְׁהָיָה בְּחֵי וְחַיָּה הַגְּמַשְׁכָות מְאוֹר הַזָּהָר, בְּרִי שְׁתוּכֶל לְחַתְלֵבֶן הָאוּ, שְׁרֵבֶן בְּכָלָן הַס בְּרִכְבִּים וְתִפְלֵין וְקָרְבָּנוֹת וְצָרָקה, בְּרוּחָנוֹתִים הָאָדָם בְּמוֹרָא פִּי בְּנָן בְּכָחִית גְּבוּל וְאַינְסָוף בְּכָל, פִּי אַהֲבָה וְגְבוּל וְמִדָּה אַינְהָאָדָם ? וְלִיהוּת קִים בְּגֻפוֹ אֲפִי רְבּוֹתָנוּ זְלָל (שבת ח' :) שְׁהַיָּה הַתְּגִלּוֹת אֶלְהוּתוֹ סָוף בָּרוּךְ הוּא בְּכָחִית פְּרַחַה נְשָׁמָן

גְּבִי אֲשׁ לְבָנָה, נְתַן לְהָם בַּיְדֵי אֲשׁ רְתִי בְּתְּרִגּוֹנוֹ שְׁנִית וְתִיקְוָזִים. זֶה תִּקְוָז עֲדָה. ט. זֹאמֶר רַיבָּל, כֹּל דִּיבָּרָה הַקְּבִיה יִצְחָה נְשָׁמָן שְׁלִיט הַזָּהָר יִפְשֵׁר יֵצָא בְּדָבָרָו.

א. מְגַ"א אוֹ"ח ס' לְס"ד. יָא. יְב. מְנֻחָות לְבָב סְס"ג. יְג. טוֹכָה לְבָב שׁוֹעַט יְה. סּוֹכָה טָה. שׁוֹעַט אוֹ"ח ס'

יצרו בָּה וּפָתַח יְדוֹ וְלִבְבוֹן, אֲתִפְפִיא סְטָרָא עַל יְמָנָה וְמִתְּמָנָה, שְׁשָׂוָקָא לְאוֹר הַשָּׁם יַתְּבִּרְךָ הַשּׁוֹכוֹן עַלְינוּ בְּבָחִינָה עַשְׁיָה בְּעַקְבָּה מְשִׁיחָה, וַיַּזְבַּח לְרָאָות עַז בְּעַז בְּשָׁוב ה' צִוְונָנוּ :

דִילִיה] כי אם בבחינת עשרה גם בן שהוא מעשה האזרקה, פ"ידוע למפליגים שבחינת עשרה באלוות היא בחינת השפעת והמסכת חיota למטה מטה למאן דלית ליה מגרפה בולם, וכל הזובע את

עוֹלָם' כְּרָי וְאֵית חָסֵד עַלְאהָ דְהָוָא יְבָרְךָ דְּסָדָר' כְּרָי :

בְּיַהְנָה מוֹרָעָת זוֹאת, הַתּוֹרָה נִקְרָאת עַזְיָזְבֵּל שְׁהָוָא לְשׁוֹן אַבּוֹרָה, וּבָמוֹ שָׁאַמְרוּ חַזְלֵל 'תְּרִירִי' מִצּוֹת נְאָמָרוּ לִמְשָׁה מִשְׁפִּיעִי מִפְּיֵי קַבּוֹרָה, וְכַדְמִיבָּה (דְּבָרִים לג, ב) קִימָינוּ אַשׁ דָת לְמוֹעֵד פְּרוֹשָׁה, שְׁהַתּוֹרָה מִקְוָרָה וְשְׁרָשָׁה הוּא רַק חָסְדֵי ה' הַמְּכָנִים

אחר דרישת שלום ותמים. פמח דרכי עיר און שומעת תוכחת חיים אשר הוכית ה' חיים על יָדֵי נִכְיָאוּ ואמר (איכה ג, כב) 'חָסְדֵי ה' בַּי לְאַתְמָנָר' וְגַוְיִם, והנה ליה למימר פי לא תמן, במו שאומרים ב' בַּי לְאַתְמָנָר חָסְדֵיךְ' וגו'. ויזבן על פי מה שבתווכ בז'נער הקדוש (ח' ג' קלג): שם קמָה' אֵית חָסֵד וְאֵית חָסֵד, אֵית חָסֵד

◆ ציונים ומוקורות ◆

כו, ואוח"ב נפלת עוד לבוא בביבורים דנה"ז בכלכ, והוא כמו מעשה הצדקה. וע"ב עיקר הבירורים בויה"ז הוא במצוות מעשיות בלבד, וגם בתפילה אין עיקר גilio שביבה, אלא דווקא במצוות מעשיות, וכמ"ש (ישעה נה, ז) 'בצדקה תיכונני', וכן 'בצדקה אחותה פנור' (תהלים ז, ט) כל, ז"ש (וכירה יה, ז) יעדמו רגליו ביום ההוא על הר היזיתים, 'רגליו' דרייקא, שהוא בח' נה"ז שבominator עקבות משיחא, והיינו עניין 'עד רמתו רגליין ברגליך' (זה"ק ח'ב רנה). פ' רגלי הנוקבא שהוא בח' נה"ז דכני' בצדקה, מעוררים רגלי ודכוורא שהוא מ"ש יעדמו רגלי' כו, ולזה הטעם אמרו שבצדקה נגאלין.

א. 'חָסְדֵי ה' בַּי לְאַתְמָנוּ בַּי לְאַתְמָנוּ רְחַמְנוּ'. ב. בברכת מודים רתפילה שמ"ע. ג. ספרי דברים שמג. ה. עניין מכות כו ויע' לעיל ח'א פ"ב ד"ה והנה מודעת זאת. ה. וראה רשי' "ASH דת", שהיתה כתובה מאז לפניו באש שרורה על

יב. ראה סיור עם ד"ה ד"ה אני בערך: אך הענין הוא, רכנסת ישראל בגלות נקרא 'סוכת דור הונפלת' (עמוט ט, יא), פ' 'הנופלת' לשון הזהה, שתמיד היא נופלת ממדרגה למדרגה יותר תחתונה כו, ואנו רואים שעיקר גilio אלוקות בימי תנאים ואמוראים היה בלימוד התורה בנגליה, דלא פטיק פומייחו מגירסתו, ובתפילה היו מקיצרים כמ"ש (שבת י) 'מניחין חי' עוֹלָם' כו, ובדורות של אחריהם היה עיקר גilio אלוקות בתפילה כו, עד שבזה ז' שהנשומות מבחי עקבות משיחא, דהינו מבחר נה"ז, עיקר גilio אלוקות הוא במצוות מעשיות שעושין, שככלותן הוא מעשה הצדקה, לפי שגilio אלוקות הוא בא ע"ז בח' בירוריין, לאהפקא חשוּכָא לההוֹרָא כו, ותחילה היה בח' הבירורים בחב"ד, דהינו כמו בנסיבות התנאים שהן בדור' המוזון שבתורה כו, ואוח"ב נפלת סוכת דור למטה והוא להיות בח' גilio אלוקות ע"ז הבירורים רק בבחינת תפילה

צ'ב הלשון ז'ז
אל חנוך יאל
יכ אתחכמ

מי ירhomme עליהם, וכי איז
ויקרא כה, לו^a, ולא אמרו
קורטמן, אלא בשכיביך אמן
וכפי, שהוא דבר השונה
לשתחות להסביר נפשם באצט
צורייך לחים לפוי הטע וענ
וכהאי גונא, כל דברים:
מלבושים כבוד וזכח משי
וכל מטעקים של האדם ו
שיך בזה חיך קודמין
נפש מפש במו של העני
בראייתו בוגרים זו
והנה זהו על פ' שורת
באמת גם אם הוא

ויש בוחינת דעתם הצלילן, שהוא בוחינת
התקשרות וחברור מקוור השכל המשיג
עמק המשיג, שהוא פגיעה ובברק המבריק
על שכלו, שייתפשט למטה ויבוא עמק
המשיג לידי הבנה בהרחבת הקאוור באך
ורחוב שהוא בינה בינה בקשר רוחבות
הבהר^b כמו שייתפאר במקומות:

מהשגה זו מסתלקת גם בוחינת הנולדה
מפענה מהגלווי בנפש אל הגלגלם, להיות
בה בכת ולא בפועל, וכן נקרא הוווג
בלשון 'דעת' מפני שהוא לשון
התקשרותי, וזה בוחינת דעת מחתון [נוסח
אחר: דעת הפתחותן] הפוחפש במדות
ומתלבש בון להסתוון ולקיים^c:

ויש בוחינת דעתם הצלילן, שהוא בוחינת
התקשרות וחברור מקוור השכל המשיג
עמק המשיג, שהוא פגיעה ובברק המבריק
על שכלו, שייתפשט למטה ויבוא עמק
המשיג לידי הבנה בהרחבת הקאוור באך
ורחוב שהוא בינה בינה בקשר רוחבות
הבהר^d כמו שייתפאר במקומות:

האנשי קהילת וכו'

טז

זה לא טוב הם עוזים לנפשם לפי הנשמע
אשר קפיצו ידים הפתועה מעוזם עד היום
הנה לפון ביד מלאה ועין יפה לכל
הצעריות החרבאים לדי מתחזקי
האבירים נקיים אשר עיניהם נושאות
אלינו, ואם אנו לא נרhom עליכם חס ושלום
עליכם וירחיב לכם בצר בקרוב, ועם כל

אדרובי אחיו ורשי אשר בנפשי. הנה לא
נעלים ממי צוק העמים אשר
נתדרלה הפרנסת, ובפרט הידועים לי
מחניכם אשר מטה ידים בלי שום משגע
ומשענה ומפש לויים ואוכלים, ה' ירום
עליכם וירחיב לכם בצר בקרוב, ועם כל

◆ ציונים ומקורות ◆

ד"ה שוש תשיש. כה. ראה לעיל פ"ג ד"ה
והדעת: יהודה הוא מלשון (בראשית ד, א)
זה אדרם ידע את חוה, והוא לשון התקשרות
והתחברות. כה. עיין עץ חיים שער דרומי^e
הצלם דרש בلال י. וו, וזה ח"ג קמ"ב.
כו. עיין תורה אור פר' תולדות (ט, א) ד"ה להכין
עלאה. כב. עיין ליקוטי תורה פר' תורייע (כ, א)

ותשוקה ונפש שוקקה לגודלת אין סוף ב"ה. והיא
כלות הנפש בדרכיה (תהליט, ה, ג) עכשפה ושם
בלחה נפשי וכו', ושאר המידות כולן הן ענפי
היראה והאהבה והולדותין. בא. תיקו"ג
ועיין לעיל פמ"ג ד"ה והנה על יראה תחתה.
כב. תיקו"ה ועיין לעיל פמ"ג ד"ה אך היראה
עלאה. כג. עיין ליקוטי תורה פר' תורייע (כ, א)

מי ירhomme עליהם, וכי איז
ויקרא כה, לו^a, ולא אמרו
קורטמן, אלא בשכיביך אמן
וכפי, שהוא דבר השונה
לשתחות להסביר נפשם באצט
צורייך לחים לפוי הטע וענ
וכהאי גונא, כל דברים:
מלבושים כבוד וזכח משי
וכל מטעקים של האדם ו
שיך בזה חיך קודמין
נפש מפש במו של העני
בראייתו בוגרים זו
והנה זהו על פ' שורת
באמת גם אם הוא

א. עיין רמב"ם הל' מתנות
ישראל והנלווה עליהם כאח
די, א) בנים אתם לה' אלך
האח על האח מי ירhomme ענ
ונשאין עניין, הלעכרים ש
אחרין הא אין עניין ח
ב. שנים שהיו מhalbין ו
קיתון של מים, אם שותי
שותה אחד מינו מגיע לי
מושב שישתו שניהם וימות
במייתו של חברה עד
אחריך ענך' חיך קודמים ג
של בני העיר, חיכון וויה
לחמי אחרים, בהמתם וג
קדמתם לבחמתם אחרים, ג
כבריטן קדמתם לבביסת
וכבריטן חי אחרים קודם
שם: "מעין של בני העי
וחמי אחרים חיכון קודמן
מספיק לשתיית בולן'
קדמן, בדרשין בריש
מדרכיב יחי אחר ע
וכבריטן, בני עיר אחר
ובני אותה העיר לבבי

שי נגידתו אין סקר, וניש בוחינת גראלת
ה' שועל ידי התחבוננות הנפש
האליהית בה טפל עליה אימטה ופטחד
שהיא יראה תפאה שהיא בוחינת
מלךות^f, וניש בוחינת גראלת ה' שופנה
באה יראה עלאה יראה בשתבי, וניש
בחינה שופנה באה אהבה וטאי. ובן

במדות החיצונית שהן חסיד כו':
ובגראן צרייך להיות מלכש בון בוחינת
הדעתי, שהוא בוחינת התקשרות
הנפש הקשורה ותקועה בהשגה זו שמשגת
אייה ענין מגראלת ה' שופנה נולדה באה
אייה מדה מהמדות, כי ביחס דעת ברגע

אדרובי אחיו ורשי אשר בנפשי. הנה לא
נעלים ממי צוק העמים אשר
נתדרלה הפרנסת, ובפרט הידועים לי
מחניכם אשר מטה ידים בלי שום משגע
ומשענה ומפש לויים ואוכלים, ה' ירום
עליכם וירחיב לכם בצר בקרוב, ועם כל

למרות צו' העתים דלוני
העתים והרבות
ללאם על
הביבים וויה
ללאם
הצטרכות
בצ"י ימי

כל כך היא טעמא, ראוי לכל אדם שלא לזרקן להעמיד על קידין, רק לזרק חיו ולפנש לפני ולפניהם משורת קידין, ולדאג לעצמו מפאמר וボונטו ז"ל (ב"מ לג). שבל המדריך בכה סוף בא לידי כך חס ושלום, וגם כי פלנו צריכים לרוחמי שם בכל עת כשוחחים על הערכיס זיכר'ו לאחרותא דמתא הווא בכל עת ובכל שעטנו ותמי'ו, שעה לעזורה רוחמו על הארכיכים לרוחמים, שיטם הנטאי ובכל גיטר נ' כל מה שטעם שייה גורם כך למעלה לבש מאיה צדיק בארץ אשר יעשה טוב ממיד ולא ייחטא' והاذקה מכפרת' ומגנה מן נטול כל איש של פערנות וכפי, ולזאת היא רפיאת הגוף

מי ברחם עליהם, וזה אחיך עפ"י כתיב (ויראה כה, לו), ולא אמרו (ב"מ סב) 'חיך' קודמין אלא בשכיב אחד קתון של מים' וכו', שהוא דבר השווה לשניהם בשווה לשחות להшиб נפשם בaczמא, אבל אם העני צריך לחם לפי השף ועצים וכוסות בקרעה וכונאי גונא, כל דברים אלו קודמין לבב מלבושי בכוד וזכה משפחה בשר ורגים וכל מעתים של האדם וכל בני ביתו, ולא שיך בזה חיך קודמין מאחר שאין חיך נפש ממש כמו של העני שווה בשרה ממש.

בראיתה בגנורים דף פ' (ע"ב): זהה זה על פי שורת קידין גמור, אבל באמת גם אם הוא ענן דלא שיך

◆ ציונים ומקורות ◆

קודמין, בני עיר אחרית קודמין לשתייתן, מפני שיש בהן חי נפש, מה שאין כן בכביסה. ד' אמר רב יהודה אמר רב, אמר קרא (דברים טז) 'אפס כי לא היה בר אביו' שלק קורם בשל כל אדם. ואמר רב יהודה אמר רב, כל המקדים בעצמו בר סוף בא לידי קך. ובישוי ד'ה כל אוף על פי שלא הטילו עליו הכתוב, יש לאדם ליכנס לפנים משורת הדין ולא לזרק של קודם, אם לא בהפסד מוכחת, ואם תמיד מדקך, פורק מעליו על גמילות חסדים וצדקה, וסוף שיצטרך לבריות'. ה. עיין טור י"ד סי' רמז: 'כל המרham על עניהם הקדוש ברוך הוא מרחם עליו, ויש לאדם ליתן אל לבו שכמו שמקש בכל שעה מהקב"ה שיזמע שועתו בר צריך שישמע מהקב"ה שישמע שועתו בר צריך לשועת העניים'. ו. עיין בעל הטורים בדברים טה. ז. קהלה ג. ב. ת. דבר"ה, ג: "עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח" (משל ג, ג), כובח אין בתיב כאן אלא מזבח בצד וכיו, ד"א הקרבות אין מכפרין אלא לשוגג, והצדקה והדרין אין מכפרים בין לשוגג בין למזבח'. ט. ויק"ר כ, א: 'עדקן בחורי אל [משפטין תהום רביה] (וחילט, לו), סרס המקרה ודרשו, עדקן על משפטין, בחורי אל על תהום רביה, מה ההרים הללו

א. עין רמב"ם הל' מתנות עניהם פ"י ה"ב: 'כל ישראל והנלווה עליהם כאחיהם הם שנאמר (דברים ד, א) 'בני אתם לה' אלהיכם', ואם לא ירדם האח על האח מי ירדם עליו, ולמי עני ישראל נשאין עיניהם, הלו'ם' ששונאיין אותן ורודפים אחריהם הוא אין עיניהם תלויות אלא לאחוריהם. ב. שניים שהיו מhalbין בדרך וביד אחד מיהן קיתון של מים, אם שותים שניהם מתים, ואם שותה אחד מיהן מגיע לישוב, דרש בן פטורא מוטב שישתו שניהם וימתו ואל יראה אחד מהם במיתתו של חבירו, עד שבא ר'ע ולימד 'וזי אחיך עמן' חיך קודמינים לחיך חבירך'. ג. 'מעין של בני העיר, חייהם וחיה אחיהם קודמין לחוי אחרים, בהמתם ובהתמת אחרים כהמתם קודמתם לבמתם אחרים, בני כביסתן וככיסת אחרים כביסתן קודמת לבביסת אחרים, חי אחרים ובביסתן חי אחרים קודמין לחוי אחרים, ועיין בר'ז' שם: 'מעין של בני העיר, היוציא בעיר, חייהם וחיה אחרים חייהם קודמין לחוי אחרים, שאם איןו מספיק לשתיית כלן שתיתם קודמת וחייהם קודמי', בדרישון בראש פרק איזהו נשך (ב"מ סב) קודמי, בדרישון בראש פרק איזהו נשך (ב"מ סב) מדכטיב 'וזי אחיך עמן' וכו', 'חי אחרים ובביסתן, בני עיר אחרית צריכין אותן לשתייתן ובני אותה העיר לבביסתן בלבד, חי אחרים

גולדה
להיות
הוווג
לשונ
[נוסח
סודות
;
בchinut
המשיג
מכrisk
עפ"ק
בארך
חוות
;
או מלחוק
זה ידי לית
נדקה לא
הנפטר על
הו

גנשמע
היום
כל
חסוני
שותם
ושלום

ג ד"ה
ג ה א)
קשירות
דרשי
ג קמבר.
ה להבין

הקדש

ונפש מפש אשר עוזר בוד עוזר וכל אשר

לאיש יתון بعد נפשו (איוב ב, ד):
בשגם אנו מאמנים בני מאמנים כי
הצדקה אינה רק להאה להקדוש
ברוך הוא", פרטב (משל יט, י) 'מליה
ה' חונן דל זטלו ישלם לו' בכללים
בעולם הנה, דשבר כל הטעות ליבא
בעולם הנה לבד מצקה לפי שהוא טוב

ע" שיעיר
בלבך מדת החסד וرحمנות
על כל הארכיכים לרוחמים, אחוות
דצלע לא לעזר עלייו וرحمים ובאים מפקור
רוחמים להשפייע לו הפרות בעולם הנה
ונקון לעולם הבא:

י

לבריות כראיתם בקדושים סוף פרק קפה
(מ). י', וגם יש לחוש לענש חס ושלום
בשבறיו נמנים לדבר מצוה והוא לא
נמנה עמהם בנווע ממאמר רבותנו ז"ל.
ולשומעים געם ותבאו עליהם ברכת טוב
בקבilly רמשטב, כייטה ה' לטוביים
וירושים, בוגדים ונפש הדוש שלום מבל
לב ונפש:
ל

פדרוש, הפרות היא השפעה הנשפעת
מקדור הרוחמים ומי חמימים ברוך
הוא ונמשכת למטה מטה בבחינת
השלשות העולמות מלמעלה למטה כו',
במי ה' וכמו
עד שמחלהשת בעולם הנה גשמי בבי
תמי וקומו כו':

◆ ציונים ומוקורות ◆

לו לעולם הבא, אלו הן, כיבור אב ואם, וגמilot
חסדים וכו', בגמilot חסדים כתיב (משל ב, כא)
'רוּךְ צדקה וחסד ימצע חיים צדקה וכבוד' וכו',
אמר רבא רב אידי אסברא לוי, 'אמירו צדיק כי
טוב כי פרי מעלהיהם יאללו' (שעה ג, ז) וכי יש
ழומש הדינו דוקא במילא חטא, או שתיקן
חטא בו בסיגופים ותענית כראוי לתיקן כל
הפגמים למעלה, אבל מי שצורך לתיקן נשוא
ערין, פשיטא דלא גראה רפואה הנפש מרפואת
הגוף, שאין בסוף נחשב זכלה אשר לאיש יתן بعد
נפשו כתיב'. יא. ב"ב, י. 'א"ר יהונתן מי דכתיב
מלזה ה' חונן דל, אלמלא מקרה בתוב אי
אפשר לומר, בכיבול עבד לזה לאיש מלזה.
וברש"י 'מלזה ה' חונן דל, החונן דלים געשה
מלזה להקב"ה' כתיב (משל כב, ז) ועbara לה
לאיש מלזה'. יב. 'אלו דברים שאדם עובד עשה
אותן, ואוכל פירותיהם בעולם הזה והקן קימת

ובשים על תהום שלא יציף העולם, כך הצדקה
covשת את הפורנויות שלא תבוא לעולם. וע"ע
ב"ב. י. ראה לעיל סי' י' ד"ה ומה שאמרו 'ומה
שאמרו (כתובות ג) 'המבווז אל יובוזו יותר
מוחומש' הדינו דוקא במילא חטא, או שתיקן
חטא בו בסיגופים ותענית כראוי לתיקן כל
הפגמים למעלה, אבל מי שצורך לתיקן נשוא
ערין, פשיטא דלא גראה רפואה הנפש מרפואת
הגוף, שאין בסוף נחשב זכלה אשר לאיש יתן بعد
נפשו כתיב'. יא. ב"ב, י. 'א"ר יהונתן מי דכתיב
מלזה ה' חונן דל, אלמלא מקרה בתוב אי
אפשר לומר, בכיבול עבד לזה לאיש מלזה.
וברש"י 'מלזה ה' חונן דל, החונן דלים געשה
מלזה להקב"ה' כתיב (משל כב, ז) ועbara לה
לאיש מלזה'. יב. 'אלו דברים שאדם עובד עשה
אותן, ואוכל פירותיהם בעולם הזה והקן קימת

ונקון הוא כמו ש
'תקבה מצחון
למייר מצויך לש
תקבה אינן מוכן),
היא מצחות קדקה ש
מה שהקדוש ברוך
עושה תמיד להחיין
לעתיד בירת שאות
(בראשית יח, ט) 'שנין
צדקה ברוך, כמו דרכך
לעיר על דרכך משל, ג
גளיה והארת אור אין
בל עולם' שיאיר נ
באחוותה דלהתא
תנים לעתיד בתחית
וינקר עד לאין קץ
(ההארה) בגין עזון
כל נשומות הצדיקין
שהם עטה בגין עזון
יתלבשו בגופותיהם
התקחה להנוטה

קפי שהארה והג
בחינה למפל

הארה נס
ען ריא
סחנת נילא
בלען צויע

ג. לכל תכלת ראיית
ה. וזה קח גראץ' ה'
ה. מה רבו מעשיך ה' נ
הארץ קניין'. ו. יהוח
מייפלי במתיבתא דר
לשער לבן טמא, ואב
טהורה, ספק, הקרש
וכולחו מתיבתא דרכי
ונכח, נכח רביה בר
הפרioso: זיאן הפירו
בביח' מקום ח'ו, כי
ברוחניות, אלא ר'ל כ
בח' גילוי השפעה,
גilioי בעולמות נ

פדרוש
רואת השפעה
רואת השפעה
שיטרר יט
ובחינות
וותגבשות
במי ה' וכמו

תמי וקומו כו':

יורדה דעתה רגא רגא אדבה

רָםֶת בָּאֵר חַנּוֹלָה שְׁפָטִי כָּהֵן עַמְּצִוּנִים מִתְחַזֵּק

**ציוניים לרם"א
עם ציוניים מחדך**

(ד) הנדרות והנורוות
 (ז) מוקן ממכרזות למל"ד
מק'ג:
 (ב) מוקן ע"ש נצנץ
 (א) מוקן ספ. פטינה עד ד"ס
כלהג סקל"ה:
 (ב) במסלולות התקניות כוס
 (א) מסלולות כספנותם בימיין
קחו נומיננטים ורכישותם:
 (ז) מומתלע ד"ה "זגדולא חוץ"
 (ז) מוקחות ימי מסלולות
מספירים יוון צפוף ד"ס
ונוחור נטען:

שורדי זהב יזרה דעה רנא רנג צדק **שפט כהן רמט**

(ז) זיכום ויפשיטותם וכו'. רט' ל' [כגנומיו פועל] סקפה על זו והימס כלמ' מסקין סוף פרק קמל' דתגילה נט', ג' גדרולח פלמוד טורה יומל מסללה נפצת, עכ' ל'. והן בין קושיט, לדולחlein נ' דכני עומד צפמי פיקום נפש, היל' דמסס טומר ליזמר ט' וכותם נמי

יג ^ט צבור שעריבו לשבור רב ושלוח צבור ואין
ספק בודם לירtan לשינוים אם הוא רב מובהק ובקי
בהוראות וברידנות הוא קודם ואם לאו שלוח צבור
קודם: בגה ^{כט} ולען לפנים דבר עניש מכיס סל נתקה
דנעה טו לו וגס גשי הער ^{טט} נטיעתו לו (ספק) ^{טט} [ספקון]
מקום קמר חצין כל תחיד זולן נטוחו לו מדקה צלו איזו דין
רשות:

יד ^ט «[כ] יובליט לשנות אפילו מתלמוד תורה לצורך שלשים פשיטים להגמונ בכל שנה לפי שהוא הצלת נשות שם לא יתרפשו עמו יש כמה עניינים שאין לחס ליתן (ו) ^(ז) וכובע ופשיטות עדרותיו:

סימן רב

לדעתם עללה ווילגאל למכנות נים
סקמאנדס ולם מנטנאל ביגן נים
סקמאנדס צטכין צטל טלה מעויה,
הכלל צפונולו ולם לאטה לאטנרכע טמו
כי תלמוד טורה וגדוֹל מוה, ומנהל
אאותה זו מומת כטיטל לדיעל. ווילר מימת על געל סדריטה [וותה]
למה גל קמי פדיון טנויים,
צכלחט צמיהון קויטיל וויל, לדס טוֹל צענין צהן יכל נקיס צויאס
בְּיַהֲרֵךְ נִמְמָוֹת דְּמִינָה צויאס
לְמִלְמָרִים כֵּי, עַכְל' דְּרִיכָה זָהָב
גְּרִיבָה הַסְּמָמָה תְּחִמָּת בְּרָמִי
וְלִימּוֹד טוֹרָה קָדָשָׁה כֵּי, חָס וְלִיְהָוָה:

ה שפה יג (הוא קודס). יש מומליכים [מהדי נגה גמלה כו מליקן] לדון לפירוט בכדי מכך לא נדקה, דגנמי טול לו וגט לגדי טען, הילג טזון לו אספוקה ממוקם נחמן:

ב'יאור דברי'

(הפלמה ה-ט) מועד עני נוחותן לחבר בטוכנה: [כט] [ופיש יין יילוילס כט.] כמו שמצוינו במקרא שמי וונון קושי בזק החיטה להמלכים של אומות העולם, וכל שכן בצדקה: רג'ב [א] [ופיש יין יילוילס כט.] שם [ומיכם מהנום ענין?] צ

הארה יטב

במיצגי גנטים נסיבת החילוץ עם ה-*אנו* או *אינו* מושגית עתה מושגית. אולם בהנימצאות עצמה, אבל אין מחויב, אם לא מחדת חסידותם אם ירצה, ועיין בהרՃב[12].

הנץ חתול נאשן ורדרד

ר' נב' (א) ואמריו אם גבו לאזרך בגין בית הכהנות. וזה מולן לכהנים מהיפנו למולן מהרין גלויה פלון צדוקים, כמו שזכרנו ב' י' מהוד מ"ס ו' מ"ב' ברכות קרמאנ'ס' [מןנות מיט' מ', הל'], וכן פרק צדוק'ע דמלוי'ם קיימן קינ'ג'ג [עמ' ע' י'], וכן נקמיהה כלן בפלון צדוקים היל' מטות קייל אקען סטעלס'

וְקָרְנוֹת: (ב) אבל אם בנהו כו'. גנמרין גנגו גמלה כ. [ג] מילר ר' מקדש טוקו למקור חיים ס' סכנתה הילן והסן נן נון תורתם, לילמן נון לדי ק' פלט' בנטו דיוויאו קמו קומו, וטע"ג דכבר קנוו סלג'וס וקאנ' מומן, מכל מקום דילמג' טרמי פדרון טביסים ומוגני נון, ופיך מה פדרון טביסים ומוגני נון, ומפני דירימתה דלאנגי נון מוגני. וממשע הפלון שלן לחוקו למכור בית סכנתה הילן פלי' וה כבד גנוגו, הילן דלן קייזן נון סיצ'ו לדי ק', ליון דלאן דרכ' פלט' טעולם למכור דרכה פלו. וו' ק' מימה מל סמור נמה' מון' סכנתה לחוקו גוז למכור הומו, ולירן לומו דילין דלאן דרכ' סטולס' לטמות כן ג' יעטה גנין בית סכנתה גרוות מתכון פלו. מכם מדרשי רמ"ב"ס [טט] סמכת צ"י [טט] דלאן ג' גמלו קכין דק' הממלנו צ' מופר למכור הומו פלק אטנוו, הילן דוקה הס גמלו הומו^ט. ונורלה טנעם, דלאן ג' נקרל עידין דרייה, וככין לטעתם מטוס סקוטס' דירימתה דלאנגי נון מוגני, מכם דללו מטוס טיס'ס' סקוטס' ממולא פלי' מהר צאנגרה ממס סאס' חטילא צבעם פקלה' להט' נון, דוח לאיג, וכמו טקסטה סמקון צ' זכי הילן פלי' גנוגו נון, הילן מטוס דלאן דרכ' עולס' למכור בית דילס' פלו מל' ק' הון' למכור גס' בית סכנתה. ונורלה פשט' דסלה דהאן. וכל' אבן' נון סמלה'ס' לנונ' זה. וב' [טט] דה' וו' ק' מיל' דכלי' קטומפות גנגו גמלה, כ. [ג] פלון' סכנתו וטה לדתלמיין כפרון צ' ניר מגלה, כ. [ח] הון' מוכליין ספל' מורה הילן נלמוד פורה וליטט' חפס', וו' ק' מיל' פדרון טביס', וממס' גדריתס' [ה' ג' ג' פלון' צ' ק' צאנגרה' נמיינ'. וכמו טקסטה ס' מיל' פלון' דפער'ת' דטל' נון' מיל' פלון' דטפער'ת' נמיינ'. וככינו זמוקומו מונה וו' דק', דכבר סוכמו (טנוו) [טט] דסלה דלאן^ט מוכליין' כה' סכנתה מטוס פדרון טביס', וו' מטוס קדמתה טה' וו' מטוס' פדרון טביס' כל' אבן' נון צ'ק' ספער' מורה, וכטומפות הילן נלמוד פדרון' דטפער'ת' נמיינ'. וככינו זמוקומו ברו' ס' דכלי' געל' סדרתא: (ג) ומכל' מקום הנודר אטוס', הילן דכלי' געל' סדרתא: (ג) ומכל' מקום הנודר צאנגרה. עיין מ' ס' סכנתה געל' וו' מיל' נון צ'ק' פער' מורה, ואבן' דכלי' דלאן דרכ' למכור בית דרייה, וזה הון צ'ק' ספער' מורה, ואבן' דכלי' דכלי' געל' סדרתא: (ג) ומכל' מקום הנודר צאנגרה. עיין מ' ס' סכנתה געל' וו' מיל' נון צ'ק' פער' מורה, ואבן' דכלי' דכלי' געל' סדרתא: (ג) ומכל' מקום הנודר צאנגרה.

יִצְחָק בָּנָרַבְיא

ונגאודה כבר בר. כך היה גירושתו שם בנו לא י' אבל לפניו גירושו שלנו ממש מע' (ז' והנה) סוכב פכים הגדיר בו עוזן ש"ד וס' ב בשם הגר"ה שרשון נ' ואין

(ב) שאפור פְּרָכֶת בָּרָה, מה שאן אין ברישא, שמורה אפיילו בסבלן מצואו אחריה, ר' מבצעים ^{שם הילכה א'} וכינירחו בגנראות ^ב בכא בחרוא, (ג) בראשא דלמא מאהירמא להו מלחתה דעתעה, וביפא פריח שבורים: (ג) ילקוטי א'בג' א'בג' א'בג'

באר הדות
דבב (א) בגוזהו. כתוב כת"י "[ק' צ]" דמתנת מגדנ' הילמן"ס ולח' נ' גמינו קבנין בס' קפאנלו נ'ו, דטומר למכור ליטו קלון עכניין. גראלה

פתרונות תשובה

(ג) אבל אם בנהו זה עין טיז טיז כ"ב, ועין בחשובת בגדי כהנוה נשוי מהר' זעיר חלק א'ותם סימן (ח) [ט] מה שבת ביה:

באר הדות
דבב (א) בוגדרו. כתוב כת"י "[ק] [ג] דמתנת מגדרי הילמונ"ס ולחם נל' גמומי קבנין בס' קפאנלו גז, דומפר למכור מלווה קלון עכניין. גראלה

ג'אר הייטב

ג. ממיינל דרכ' הַקְרָבָה
לעומן צס דץ ג' (ע"נ).
ד. קומן טרומַנֶּס צס
טראומַנֶּס (ל) דהוֹל קְדִין טס
כט' נאָס דער מַזְבָּח לְמִרְתָּב:
ה. מַזְבָּחַ נָסְמָטוֹן:

צִוְנִים לַרְפּ"א
עַמְ צִוְנִים מִהְשָׁדֶן

הנחות והארות

היכא שאין המצווה האחרת בטילה כגון אורה נדרה לשמנן למאור דבלאו הכל הצבי יידליך ויש להם ולא יתרבה המאור מפני נדבתו של זה פשיטה שהוא מותר לכלי עלמא כפירוש מהרו' ה' היא דערclin (שם), ומכל מקום אם כוונת הנדרת להרבות במאור לבית הכנסת יתר על הננותה שהציבור מודליקין בהז' ציר להתיישב דיל' ובכדי הא גוניא אסור לשנות מזור מה שבtab רשב"א ורבנו אשר כדהאחים לעיל¹² וכן על גב שיש חלק בין היכא שהמצווה האחרת מתבטלת למורי ובין היכא שאן מתבטלה ואין בנדצת הנדרב כי אם משום הרוחות.

ומכל מקום מזור מה שכח בטעו יורה דעה יש קצת ראייה לאסורה שהריה כתבת שם¹³ ז"ל ורבינו שם פי' דילכל צרכ' צבורי יכולן לשנותכו עד ולזה הסכים א"א ז"ל וכותב ומיהו דוקא קופ' ותחמוץ' שהוא קבוע ואם יהסר להם יגבו פעם אחרות אבל אם ארעך מקרה שהצורך לשובות לצורך עניינים בגן לצורך כסות או שבאו עניינים הרכה וגבו לשם לא ישנו ליתן לצורך דבר אחר ולא אפללו לצורך עניינים אחרים עכ'ל. ועוד מצאת תשובות וזו שיחילוק הפירות בכל שנה זיל¹⁴ המקדש שדה לעניינים וזו שיחילוק הפירות בכל שנה לעניינים ורצו הציבור לשנות ולחותיא הפרדות לדברים אחרים אין הרשות בידים כו' עד ודלא דמי' דה' מה שאמרו ורשאין בני העיר לעשרה קופת חמוץ' כו' דה'ם בצדקה שהיא נגبية בכל יומם וכל הנונן על דעת הגוברים נוthon והגבורים גוברים לפנים עניינים יומם או יומים ואם צטרכו יותר יחו'רו ויגבו והוא הדין מה ששניינו בערךין (שם) ישראל שהנתנדב נר או מנורה כו' עד דוקא בסיס ספק לבית הכנסתה' מזה וכולי' עד אבל בזמנ' הזה שאן הציבור משלימין צרכי עניינים ועוד שאיצט' ספק אין הציבור ראשן לשנות הקדש זה וכור' וזה הוא שנינו מותר עניינים לעניינים מותר עני' לאותו עני' עכ'ל ממשמע דוקא היכא דלא יפסידו עניינים בהאי שנינו בדק אמר ורבנו אשר לבן יגבו פעם אחרות, וכדכתוב באורה תשובה להרשב"א ואם יצטרכו העניינים יחו'רו ויגבו והוא הדין נמי לההיא ירושאל שהנתנדב כו' דמדמה להו לה'ודי ומסיים דוקא שיש ספק לבית הכנסת חוץ מזה. ואף גם זאת נוראה לע"ד אפללו אם תימצ'י לו'ר דלענן נדכת צדוקת עניינים לא שר' אלא דיליכא פסידא (עניינים) [לענין] כל כדמשמע הלשון לכוארה מכל מקום לעניין נדבת בית הכנסת והיכא ספק דיל' אחר הנדרב מכל מקום יתרבה יעור המאור בבית הכנסת או בדור אחר המאור מבית כהן כיו' דבלאו או ריבוי יש ספק הרשות בידם לשנותם¹⁵, דאי לא תימא ה' כי לא הוה ליה למי'ר דוקא בשיש ספק כו' אלא הוה ליה למי'ר דוקא באשין מתרב' כו', וכי תימא מא' שאן נדבת עניינים מנדבת בית הכנסת ונאה לע"ד דשנא ושנא דגב' עניינים אף על גב שיש להם ספק לגלגול בחיז' צער קצת או אפילו יהי' בהם ד' הספק בדרכ' מוצע מכל מקום ברבות הטוכה להם תחת ליטרא ריק לעפם יוכלו לנוקות ליטרא דגים או ליטרא

חילופי גירושאות ותיקוני טעויות: ג) צ"ל היכלונות. ד) צ"ל אללא. ה) צ"ל עמלן. ז) צ"ל מיוחסים. ח) צ"ל חז' מזה, אבל. ט) צ"ל ועמדו יחד והקristol עניינים להוסף על קצבותם אין ספק שאן.

אשר נשאלת עלי'ו ומרוב ענותך אמרת לידע דעתך הקער להפיק רצונך אכתבי'ך אך א' בקדוץ לאפס הפנאי, והיינו אם אין הקהלים רבים להדילך נורת בכיתת הכנסת א' כי מרכיבים העם להביא להנתנדב אלא حق קבוע להם בר וכך בין מהרבה בין מקמעה לית דן ולית דין שהרשות ביד הקהל לשנות הנדרבת, לחלק לעניינים כאשר בא'ת יפה בכתוב מתקן ראייה נכוחות, ולא מבעיא לדעתך ר'ח⁵ דאית ליה דצבורו בולין לשנות אפללו לדבר הרשות, אלא אפללו לדבר ר' ר' דאית ליה דאפללו צבור א'ין יכולן לשנות לדבר הרשות וכמו שנחטאנו דבריו בקצת ספרי המודבי בפ"ק דב"י⁶ מכל מקום בנזון זהה שהוא לצורך מזכה פשיטה דשרי'ז'אך על גב שמחוך מה שכח החשב'ץ' בשם הר' שמואל מזור היירושלמי זורעים⁸ יש להוציא דמצות בית הכנסת עדיפה מצות צדקה, גרשין שם וחוז לר' ברעה דברי' כנישתא דקבני א'ל כמה ממון שקו' א'בוי' במקום הזה א'ל אדרבה כמה נפשות שקו' א'בוי' במקום הזה וכוי' לית חמן בר איניש למילך באורייתא או חולמים המוטלן באשפה וקרוא עלי'ו מקרה וישכח ישראל עשו'ו ובין הכל'ה'. מכאן אומר הר' ר' שמואל [מכובנברק] שטוב ליתן עדקה לנערם לומוד תורה או לחולמים עניינים מלין לב'ה עכ'ל מדראמר בירושלמי חולין המוטלן לאשפ' וכו' הר' ר' שמואל אמר חולמים עניינים ולא קאמר עניינים סתם משמע דאם לא היו חולמים ר' כי אם עניינים דטוב יותר ליתן עדקה בבית הכנסת⁹ מכל מקום נראה לעניינות דתני' דה'ינו דוקא למי שאינו בידו לעשות שנייהם אלא אחד מהם ובא' לשאל אמרים לו דטוב ליתן לצורך בית הכנסת, אבל היכא שיש להם כל צרכי בית הכנסת לדעתם ואף אם לא היה להם, בעניין אם היכלות בידם לעשו'ו אם ירצו על כל פנים נראה לע"ד דבר פשוט הוא שהרשות לכליعلماء בדכתוב מהר'ם והביאו המודבי בפרק קמא דבבא בתורה¹⁰, גם לא יכול שום פוסק לחלק על זה לפי הונאה לע"ד כドמוה בפרק קמא דערclin (ו, ב') גרשין שם גנו' רובנן ישראל שהנתנדב מנורה או נור לבית הכנסת א'סוד לשנותה ואהמרא עליה משמייה דברי' יהונן לא שנן אלא לדבר מוצה מותר דיאלא תימא ה' כי לפלוג ולתני' כולה לדבר מוצה ולימא לא שננה' למצוה דחשייב כמותה אבל לר' בר מוצה דגראעה מינה לא וככל שכן לדבר הרשות דלא א'זאי דס' לעד' מוצה שרי'ז'אך על גב שנשאל לרשב'א אם מעות ש' צדקה מorth לשנותה לבנות בית הכנסת והשיב זהה לשונו מותר לשנותו לעלי'ו כגון לבנות בית הכנסת או לקנות ספר תורה מדאום' (מגילה כה, ב') מטפחו' לוקחים מהם ספר תורה כו' מושמע דוקא לא עלי'ו אבל למצווה שאן בו עלי'ו לאENC בטור יורה דרעה כתוב¹¹ ז'יל כתוב א' ז'יל שצדקות שהנתנדבו לצורך בית עולמים' או לצורך בית הכנסת יכולין בני העיר לשנות לצורך בית המדרש כו' עד אבל לא מתלמוד תורה לצורך בית הכנסת, נראה לע"ד דה'ם בדלא ספק אנסי הקהל לחורוו'יו ואם יתנו המעות לצורך ב'ה' יתבטל ת'ת¹² וכן לעיל בה'יא שהשיב' רשב'א, אבל

5. ב"ב ח, ב' תור'ה ולשנותה. 6. סוף סי' תצא. 7. סי' קלג' (עי' הגותה ר'פ' שם). 8. סוף פאה ע"ש גירושא אחרת. 9. ב' סוף ס' רמת ע"ש בהגותה דח'יף וש"ע סעי' טו. 10. סי' תצב. 11. סי' רנט וכיפ' בש"ע סעי' ב. 12. ב' סי' רנט דף קצב, ב, רמ"א סעי' ב. 13. סי' תנ. 14. ח"ז סי' חפט. 15. ב' שם ושי' ס'ק יא ע"ש תע' טז' ס'ק ה. עז' לעיל שורש ה' בהגותה רמ"א שם.

לדברים האלה יש הרבה טעמים שונים את השינוי
שליהם ולא שיק לשער בהם ואם היה עדיין ריח
לפי החשבון שניינו יוקר היפות יצורן ליתן מומ
מקשור בסופים. ואנו נון שונצ'ר בונ-

הנבי צידן מברך בוגר בדור תשען:

משה פינשטיין

סימן סוף

**בענין התעסוקות ליסוד בעיר ישיבה →
ללמד לחתב"ר ולבנות מקומות מה קודם**

שליט'א הרב בראניזוק.

ובדבר הנידון מי קודם לחתעוק עבורה בעידם
לקיים ישיבה למד תשביר חותת הש"ת
קדמים מחתמת שבלא זה ח"ז יתחנכו בבחני ספ"ד של
המדינה שהוא לא תורה ולא מצות ולא דרך
ארץ, או מקוה קדים שלא להכשיל ח"ז באיסור ברת-
הרדי הוא פשוט שבמוקם שיש מקאות כשרות לא
רוחק מהעיר בה הוא דעליאבעט שהיה סוכלה לרבראנזוויך
שיש שם מקוה בשרת, שהצורך לבנות מקות
בבראנזוויך הוא בשביל ליל שבתו וויט אין
ללחטשין זה למבחן, ובשביל לילה אתו ואף שתי^ו
ילילות אין לחוש לשומרי תורה שיכשלו באיסור
החמור דברת, ונידון הישיבה הוא ביעומו, לייכא שום
ספק ושות נידון כלל בוח רענין הישיבה קדים. ואם
nidon הישיבה איננו בקיומה שהיה כבר מתקימת
ועומדת אך שחוא בענין להקל על המתעסקים מעת
ונמצאו שענין המקות הוא יותר נחוץ דעתיכם אף שאין
לחוש למבחן יש להקדים לדבר מצות. ולפעמים
דרוחקים נוגע זה גם לפדר יש מיעוט קתן דנשימים
שזמנן העיבור שלහן מזוגמים. ולאחרדים יש לחוש
להרהור שיצא ח"ז וועץ לבטלה ע"ג יש להיות
המקווה קדים. ואם החששות שוין הישיבה קדים משום
שהוחש שיתמעשו תלמידים הוא חשש שייעברו על
כל מצות התורה המכורות ביותר כמו שבת וגמ.
כפריה ח"ז בה ובתרותו שלוחה יש לחוש יותר. ועינן
בא"ח סימן שני סעיף י"ד ובגמרא ס"ק כ"ה
כ"ט לעוני הצללה מאיסורים. ומשם יש ללמד מכיש

הרבבָן דאף לוטסרים דרכּ בענינו מסים זדמץ' מודים בענינו תשלמיין מצד שהוחחה גומבע שאם זדמץ הוא שיפרעו ממטבע החדש והוא דין שלמן כתוב שאך שבחרום סוף סימן ע"ד כתוב חרטם"א דיש הוחליקן לא הביא שיטה או ביזיד משום שלזיגן סובר והוילמא שלכם"ע הוא במטבע זדמץ' כווארבן' לדב' מה שטסבד בסימן שם"ט סעיף ח' הדעיקר זדמץ' בכל ענינוי מכם עיינש בש"ר, ומאותר שנפטר מחיים בסך הגדאלארס והפונטים שלו מילא איבא איסור ריבית כשיישם ל' ביהור. אף שלא הוור בפירוש הדין לענין ריבית בפחוט ממטבע אלא הדין בהוטטו על המטבע שאין בו משום ריבית אבל משע דהוא כן נאם להיפוך בפחוט ממטבע שכיוון שנפטר מחיותו בזדמץ הוא ריבית שתיים ל' יתור, ומשוט דבשילתו וה נקט הדין דמטבע שהוטטו או פחוט בשלמת ריבית המשם שנגע זה גם ליריבת.

זהו לעגון ריבית אבל לעגון מושך כספים הא לא
שייך עגוני ודידם לעגוני תלולמן, וכך לא שייך גם
הטעם שיש בנסיבות אלו שייך ממון בעצם מה
ההמילת לתקות אונן בחשיבות ממן למיסים ולכל
המרמים שימושיים להמלצת שעגוני היה ממן והוא
רק באונן המבוקעות אף שהחלה כללה פירות שהחיה
הוא לשלם אונן פירות. ולבגון מושך כספים הוא
תלי בהרבה ממש פירות שהחולו הוא הפסד פירות
שנמייקרו נזא ריח, וכן מibusות אלל שאיכא בו
ולא יוקרא לאו שייך להחשיבםطبعו ממש. לבן
כינן שיזען לבל שהול התא בהמבעות דגניות אין
להחשייב לדוח מה שבית שקנה לפני שער שנים היה
אלף פונט בענגלאנד או אלף דאלאר במדינתנו ועתה
מכיר אותו בשני אלף כל ואלף שלקה עתה אלא
מה ששורה אלף הדום נגר אלף דאלאר לעגון פירות.
וישין בברק טוף דף צ'ז' בمبادיע שהסיטו עליו לעגון
חיזיב ההשלומין שתלי באס החול פירות מחמת זה
ודרי דשיך לרדר עיי' שווי הפירות אף על מבען דאיין
כה יקר חול אם הוגלה וכמה הוגלה מבען א' לגבי
הדאשאנה ואיפסק זה ביריד סימן קס'ג' וכיש הכא
שאפשר לברך עיי' יקר הפירות כמה החול המבעות
dagניות במשך עשר השנים שעברו, אבל מכיוון שלא
כל דבר והולו הפונטים הדאלארים בשווה ובמצע שיש
לאויה דברים נם טעימים אחרים להשני סחמת תרעא
וכדומה ציר לשרע ליפוי והירחות שקניות זה בורוח רב
בגיא ובבדרים הנחותים וקונים תמיד כעגני אכילה
וכדומה שון צרכי החיים משחחיותם. כי הדברים
תגידלים בכתים וקורקעתם ההברים שקניות אותן רק
מארחים גוזלן שיש לאדם לא שייך לשאלאם כי

אסרו בשבייל זה לשנות שכר בביתו של נכרי אף שלא עשית משתחה כשהוא שתייה קבוע. כדאיתא בעזין דף ל"א מגירה רוחנות שלא יריגל לעשו משתחאות אצל עכרים ויתן עניין בתומו כופרשי שם ואיפססכו בש"ע ייריד סימן ק"ד סעיף א' ואיפילו להמקילין בשכירות של דבש ותובואה שתבאי הדמיא שם היה ביחס שהוא מטעם שלידיו מה שלא היה מצוי בימי הגם' ולא נגזר א' כדא דין תפוחים יוק רמניג לא אסרינן אף כטענו מזקיאן שלכן גם בעשרות דרבש ותובואה יייש שאלת לא מזקיאן או מזקיאן עתה שום מצקיאן. מ"מ הוא דק הגויה שבוביל עשיית המשתחאות לא אסרו אבל המשתחאות גם לדידיהם אסורה. וכןון שהוא דבר אייסור לא שייך להתר אריפיל לזרוך מזוזה וליד זה לאם והנכרי עצמו עשה משתח לאיזה שמהה שלו ומומין איזו יהורי שם לא יוכל לאישתומות רשות לילך וגם לשנות משקין המודרני שהוא מושם אביה, והשתיה נחשב ממשילא עדאי, אבל המפלווע מיטינג הרוי עשיין בכוננה היהודים בבני הנכרי שוה אין להתר.

ובדבר שהיהודים רוצחים לעשות בענקעט לבבון נכרי באיזה אולם כדי שיבאו בשבייל הרבה אורחין ייתנדבו בשבייל עבור הרבר מזוזה. אין לומר שהה דבר איסוד ממש, שמאכדי ביבש קצירה שהיא בא' דף י"י כיון שם שיתתקבץ לעדקה על ידו הרי כוונת אינן למוצאה אלא לכבוד שאין בה זכות ומוצאה כי אינן למוצא אלא לטעם חלול השם שצרכין להנבר ואוთא בראשי טנהדרין דף ב"ו וועס והנטק להלכו בסמן דניז סעיף א' כדאיתא בס"ז וש"ד ס"ק א עיריש, שהכוונה שהוא בזון להיהודים שנג'ה הנשׁו חלול השם. הרוי אם אי אפשר לחוות בעדקה שי ישראלי ואינו יכול ליטלה מהנכרי בגניעא הי' מותן כדאיתא בסנהדרין ובש"ע שם. וא"כ הרוי אפשר אין לאסרו אם האמת כן. אבל בכל אופן הוא עני מבער שאין להגבאים ומנהלים של מזוזה מזוזה לעשותה זו אף שאין בה איסור ממש ויטרתו להשתדי להשיג כל הזרך מיהודיים והויבים בהמצאות.

ובאמת צרכיהם לעשות בענקעט לנכדר נבד שעשה טובה לבני העיר להברת טובה על מה שעשו להם מכבר לא לסתור אספת כספים לעדקה הוה ובבר המותר ממש.

ידיודו מוקידורו

משה פינשטיין

הוא בידו אם לא יוכל מאחרים אפילו יודע חכמה ומלאכה שיכל ליגע בה ולהריה כדי לפרגס את ביתו בו יבוּו לו באבות התורה ולומרה כי א"א שיבטל מלמדו עי"ש, ولكن הוא דין ברור ופשות שנתקבל בכל החזרות אם מדינה אם מתקנה דעתם לעשות לה' הפטו תורתך שמתרך לעסוק בתורה וההתפרנס מכבלה פרט או מהו שהוא מלמד תורה לאחדים או שהוא רב ומורה הוראה ואין להמנע מהו אפילו ממדת חסידות. ואני אומר כי אלו המתהדרים מצד שיטת הרמב"ם הוא בעצם היצחיר כדי שיפסיק מלמדיו ויעסוק במלאכה ובמסחר וכדומה עד שלבסוף הם שוכחים אף המקצת שכבר למדו ואני מיניהם אף לקבוץ זמן קדר לתה'ה כי אם הראשונים כמלאכיהם אמרו שא"א לעסוק בתורה ולהחכים בה כשיעשה מלאכה להתפרנס מעשה דינה כי"ש בדורנו דור יתמא דיתמי וכמו אין לנו הנשים צדקניות שידיצו לסבול עוני ודחקות בבדורותם, שוראי א"א לשם אדם להנתנות ולמוד שהוא יכול לעשות מלאכה ולהחכים בתורה. לכן לא יעילה על מחשבתו עצה היצחיר שיש בקבלה פרט לדומדים בכוללים ופרש דרבנים ומלאכיהם וראשי ישיבה אויה חטא והפרון מדות חסידות, שהוא דק להחסית לפרוש מן התורהומי יתן והיו נמצאים אנשים מתנדבים לפרנס הרבת ת"ח היו מתרבטים בני תורה גדולי ישראל ובבעל הוראה ברצון הש"י שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלכת.

ידיודו מברכו ברכות'

משה פינשטיין

פיוּן קי

בדבר בענקעט לכוננת אכפת כספים לדבר מצוחה אם מותר לכבוד נכרי ובדבר פארלע מיטינג בבית נכרי לדבר מצוחה

כ"א טבת תשכ"ג.

מע"כ יידי העבבד מוהיר זבולון לאשער שליט"א.

בדבר לעשות פארלע מיטינג בבית נכרים אף לצורן מצוחה גראה שאסור, מושם שאיכא איסור לעשות משתחאות בבית נכרים אף לאכול שם דברים המותרין ולשות שבר וייש ומשקין המותרין, שגיא

לענין השתדרות והעתסקות שיש להתעסק קודם לדבר ישיבה שהוא במדינה זו גזלה מכירה מכל אישורין שบทודרה לא רק על אלו הילדים אלא גם לדורותם הבאים. שכן ברוב הפעמים הישיבה קדימה. ורק אם להישיבה אין שום חשש כלל ולהמקה יש הששות המקה קדימה. וכתריה שהוא רב העיר ועליו מוטל לדאות בכל צרכי העיר אزيد להחלטת כשצרכיהם לעשות גביה ממן עברו הישיבה ובגביית ממן עבר מקה איר הוא העובדא לפ"ס שכתבי וכפי שיחילט יורה לעשות הוא נאמן וכן יצטרכו לעשות.

ידיודו מוקידורו

משה פינשטיין

פיוּן קפז

בענין קבלת פרט לפרטם מהכוֹלְלִים
כדי שיכללו להתגרל בתורה

ט"ז אלול תשכ"ד.

מע"כ ידרי מר אהרון יהושע דרא�גער שליט"א.

הנה בדבר ת"ח הרוצים להתעסק בתורה ולהחכים בה בידיעת התורה בכמהות ואיכותה ונហניט לפרנסתם מהו שנותלים פרט בכוללים וכן הנהנים הנוטלים פרט והמלמדים עם תלמידים ואשי הישיבות להרהר אחר זה וויהה מדות חסידות שלא לחתרנים מהו אלא מעשה ידיו. הנה ודאי שפיר עברי דכו איפסס ברם"א י"ד סימן רמ"ו סעיף כי"א שאיפיל בריא מותר ומותר להחכם ולהלמידיו לקבכל הספקות מז הנותרים כדי להוכיח ידי לומדי תורה שעיני יכולין לעסוק בתורה ברירות והש"ד ס"כ הביא אף מהכ"ט שפסק כן איפיל אם נימא שאין כן דעת הרמב"ם משום שכלי חכמי ישראל קודם זמן רבנו ואחריו נהוגין ליטול שכרם מהצדורה. ואיל אם לדינן הלכת כרמבים הסכימו כן חכמי הדורות מושם עת לעשות לה' הפטו תורתך שאילו לא היה פרנסת הלומדים ומלאכיהם מציה לא היו יכולין לטרוח בתורה כראוי והיתה התורה משתכחת מישראל ובויהות מציה יכולנו לעסוק יונדי תורה ואידיר והוא לשון הרים בפ"ג מת"ת הי' בסופו. וכן הביא מההרש"ל שכטב ואמת שאם לא כן כבר היהת בטלת תורה מישראל כי א"א לכל אדם לעסוק בתורה ולהחכים בה וגם להתפרק מעשה ידיו ומסיק יותר דעון

לכין טהון לא גוחן וכיוון שפנוי עכו"ה, חכל נדונם כתובות
פס זכי לא לח היל סבי מני וחין זיכרתו לבזבז כוון
לטב"ס במנוח מומחה עליו למסוג שפנוי עכו"ה, ומדיין
כוון מתבזבז כר"ז ס"כ זכר מילך כוון פדרון צנויות, ומלה
כחניתה ס"ת כנוייה ור"ל דמלות הילם מוטלים על בוגר,
ההפלבר נבות זכר כל עכו"ה מילך כל עכו"ה מטה"כ
מילך כל יחו, ונפ"ז ר"ל מלה כחניתה ס"ת כל עכו"ה עכו"ה
קס"ת, וגס זה כחניתה מיב"ס הלאקטר צי"ב.
יראה לנ"ז ומ"מ חס עטב מיי כל מזוקן צבוקים ולח
על ציזו לבצעה צטו, וממשלו כוון מומחה מל
בגבור דינס כדיין יוממה צה (ויהיו לך מקום קאה נגן
כט"ז וילו ליטאטם כללו חולק על כט"ז).

בשוותם של יוצאים מילוט, פ"כ זנחיהם הולמים בנסיבותיהם
מלבד בכך נתקלים נסיגות קודס חטול מנות ברגעיו ותפקידם פורט
ההוילס מחייבים סלקה כנדרה חמורה תכלת מוגניב, וגדלוון כאח דמיון
מקסימלי.

ס"ג. ומ"ל יקון נקופכ סל נדקה : נמי ב"כ"ג ר' גנין ניש כמ"ר הוותי לדבורי כמ"היו מ"ז ו' מ"ב ספ"י פ"ה חדך סלם יתכן מהותיו סל טמ"ז נקופכ סל נדקה (פ"י לה כתולית נתינה נדקה) סבב במסטרול נחוות ולטפ"ן יחתנוכו ברוחיות זממוות נדקה כו"ה, ה"ה"כ כו"ה זממוות נדקה.

סיג' ברמ"א. ומ"מ מי סמקדים זכר נזכר מוחר לכתוב
שנו עלו טהור לו לאכرون, ורלווי לטבוח כן כזכר
כתובתי במקורה מכל כתיבות הארץ וזהו מקום נטמא ח"ל
ספרי התקפ"ה שזכה מקום נזיר וזהו מטעם רון ברהוי לוחז
גדינה לנו זיכרון וקמ"ל זוכך שלון או בכל גלגולות
נכונות זוכה ותביש סדרן כתניות בדקה כו' במונגה,
ולכל גל זכר במקודם ממן לנו כחכרי חז"ל הילן
ודרכינו ברצף"ה כגון כן מעתנו בגודלה, ומ"מ ענין פלן לנו
פלן הילן בקדום גולן לרוגה שמו כל כבוד דירחוב
מזה כתולע זמו כל כבוד כו' פלן מכלי קדש א' וגס ורלה
דומם"כ רמ"ל ורלווי לטבוח כן סיינו מענין פלן לטבוח
אפרון גנון נצורך בפנקם בכבלה, זו מקום חמר הילן
הה הווד רלווי לטבוח כן דוקה על דזר במקודם, והב
ששתים כן וכו' פכ"פ צנויות נג"ל ומما שכותזוס כולם
על ממשל כל סית' כו' לתרי ממעמי חדה לכחים שיש
מלוכ, יהוד טיבי' ורעה ביזמות ס"ה גנוניים הילן דירחוב,
צפיפות נטייה בתו"ה במכדרין ולהן רלווי לזכרים ס"ט
לנומרו בלא בפקיעת ממו מות כתבו לכט' ותוכמ"ל זה.

סְפִּיצָן. גַּדְעֹן מִזְקָב בֵּית גִּידֶס מִמְּוֹתָה מִזְקָב יִשְׁוִילוֹ נִכְסָתָן כְּתֻלוֹת
עֲנִיוֹת שְׁלִין מִזְקָב גִּזְוָלָה מַוּ: וְכַטְמֵנָה סְפִּיקָה יְהִי כְּתֻלָּה
וְצְגָה בְּזָנָה בְּרִיס תְּלִקְהָרָר סְרָמָעָץ יְדַזּוּקָל יְתֻוּמוֹת חַצְלָה
לְלָלָה יְדַעַמְיָה הַס יְכוֹלָס בְּקַבְלָל נְכַבְּשָׂה עֲנִיוֹת שְׁלִין לְלָזָרָה יְכוֹלָה
לְלָזָרָה יְכוֹלָה וְכַטְמֵנָה לְחַנְן סְפִּיקָה יְכַטְמֵנָה וְכַרְמָשְׁמָעָה
כְּתֻלָּה יְכוֹלָה כְּתֻלָּה תְּבַנְתָּה מִבְּרִיבָה חַלְבָּקָה,
וְכַטְמֵנָה וְלָחָד דְּבָנִי זְדָרָס נְפָרְדִּיס כָּס דְּכַמְּנָצָר חַיְיָה לְסָ
יְתֻמָּה מִנוֹת נְכִים בְּלִזְקָב וְתְּאַלְפָנָות שָׁוָס דְּכָר, חַלְלָה בְּכָנוֹן
מִזְבְּחָה מִזְבְּחָה קְדוּשָׁה פְּלָטָה לְלָטָה צְמָלָה עֲנִיוֹת חַן נַךְ
כְּזָוָס, וְזָוָס חַן מְלָקָב צָנָן יְתֻמָּה לוּ מַלְלָה נַתְּהָתָה
וְכַרְמָס חַלְבָּקָר נְתַפְוָבָה חַיְיָה סְכָחָבָה כְּקָדוֹם
לְהַיִּיה בְּדַרְבָּה נְכָר לְנִוְתָּה בְּכַנְסָתָה וְפָרָן סְמָנָיו וְזָוָס לְכָנוֹנוֹ מִזְרָח
נְכָתוֹלִי כְּתַתְּזָבָה יְכַטְמֵנָה סָס דְּלָבָלָב וְדָחָלָה לְסָבוֹר וְבְנָעָם
פְּפָטָם וְכָבוֹד חַן צִיוֹן כְּחַנְלָל מַה שְׁכָקוֹתָה נְכָר, חַנְלָל
בְּכָנוֹר מְלָמָן יְכוֹלָס לְגַנְוָתָה נְצָרָמָה, וְזָוָס חַן כְּרִיס חַלְבָּקָר
הַס נְכָנוֹן זָבָן קְרָלוּל נְטוֹחָיָה נְהָרָה יְסָלָלָן נְכָר מְלָאָה, וְפָטָטָם
לְלָמָן דְּצְבוֹמָה יְמָנוֹמָה כְּמָמָלָה בְּזָלָק מְעַבְלָה גַּעַל בְּכָנוֹר

סימן שלה

יוניד סימן רוג'א

2

ס"א. מי שבוט עכירין נמייד וכו', הנו חייז לחייבתו, מיין נצ"נ דליהי צמור למלחצון, ולט טער פטס לחחת לא יה' מכלל חטאות בז'ו, ומפני נכירות כגרין מיט'

ולhalbכה נכו"ע פ"י רמ"ד ס"י פסק כתם"ד דכ"י
ミロウス כס צמום' וכט"י רמ"ד ס"י פסק
כט"י הרכשו דמושג נזרו לחדל מהני חפיilo לו כו' נס' נלמוד
לפנוי, וכט"י רמ"כ ס"ו מימי רמ"ה דעת סטה"ד כמי
הכני כיוון צב' נלמוד לפניו זו שגדת כדר' ומן מהה'
ומסתע מה לסתה, לחס' חיינו מושג נזרו וגס כו' כו'
ללמוד לפניו דוקן כדרן חיוה יציבות טיסות דסתלמייד מקנד
לפעמים רק מסרמי"ס ולג' מלך מצינה ה"כlein בכלה
דליך לנו ממת, מל"מ סיום טורי נקדן מורתו, וכמעט
כלמי הפטרי אלג' יקדן מורה גס מלך טשינה הגס צליינו
טוען ריעוריים ממנו דוקן לע"ת גוטה טורי נסוג צו'
ככז' רבנו.

ויהרני דושית ויזכה לזכות הרבים, מצפה לרוחמי זה.

סימן קצר

ב"ה, ע"ק חוקת תשנ"ג לפ"ק

כבבוד הרובנים היקרים מופלגי תורה ויראה הרב ר' גיטין ציילן וכוכ' הר' מוהיד מנהח מאיר שימון, והרב ר' שמואל רוזנברג שליט"א חכמי הנהלת קד"ע ר' אלימלך ז"ע

אחד שמה ושם

→ **7. יקרחכם** קדמוני ומע"כ היו לפניהם ספיקתכם נפנין
קדמת מות נדקה ומי"כ, עפ"י יסודות
בצ"ו י"ז ק"י רמ"ט מענין ו' עד סט"ז, ומי צנני
גדורי ענייניס זה נכמה מזוכות נחלקי שנות פלו, וחנוך
נקיור לפעס נדרלים שרדים כדרכיו.
הנה (לעון צב"ו) עס יט מי טהור שמות בית הנקמת
עליפל ממות נדקה ומות נדקה לנעריס ללימוד
חו למליס עניינס עדיף ממות בית הנקמת, טהרה קמס לנו
רכינו סכ"י ולג פ"י חס היי גס צנין בית הנקמת,חו
דוקן ענייני מות אל בית הנקמת למ נעריס צנינו, ולאללה
ירלה ממתמעות מזוכות מהר"ק דרבישל גס ענייני מות
אל בית הנקמת עדיפה מנדקה קמס, זכרים של עניין ללימוד
מורה לנעריסחו חוליס ענייניס זה עדיף גס מתניין בית
הנקמת, דהה קי"ל דיבורים למכור בית הנקמת לנווח מ"ט,
וכמת"כ במתנות סרלה"ט כלל י"ג-י"ד, ומכל"ט דמותה לנדרן
יזהר ללימוד מורה כל נעריס, וגס חוליס ענייניס, (וע"ז
נשימות יד צהולן צי"ד ק"י רמ"ט ולכדו נל"ט).

זהה דכירות מעדיףzym הנקמת על גדקה פגיטו לי
ללא מיידי גדריכת עניהם מוגעים ומתקאים, להם

ונעלו בין קרכטים וגדלו מותס על דעםם כ"ה כמיוק
טנאנט נס ציניהס וגדלו וו ווינו זלי נלהוח צמאות טהלי פום
כלנוום הצעפ"י צבאמן למ"כ אסוא יסוד ורוח יקודיס ולמס
ס"ה כלנוום טהלי גדלוהו על טעומס וכו' לפיקך נמי
לאחוילס צמאונס ולמאנס צדנוי צלוס עד צימולו נמיין
בתורה י"ר ברמן"

וברבך"ז ס"כ דנהלה דכי זה רביינו לנו מ"ד זכות על
הקרחים, הכל צומניין וכו' טהור בכל יוס
הנו מהויין מומס למתב ומוטמן מומס גההין חמורה
טכגע"פ ומחרפין ומגדפין לה צעל הנקלה וליין לדון להט
הלו לנו מונקין הלא קופים במוראה טכגע"פ ע"כ וכטוע"ה כ"ה
בזמנינו שרוכם פמיין פטלוי פום להכחים מורה טכגע"פ,
מperfיס מקורות למקרלן נגד זו"ל, ע"כ קפה ליטן לאס
ממש דין פינוק סנקה, חעפ"י זודלי הנקון בס ע"י
חיענץ פרע צנומניש לאס, ע"כ נריהה כנ"ל ענכ"פ די
ציטול גדרלייס כנ"ל.

ב. זרמ"ה יז"ד ס"י רמ"כ ק"ז מי שלמד כייטינה ומין
חמד נגנו לומר שהו תלמיד צעל הייטינה, הע"פ
ספלט פסר אצעןל הייטינה שמע יומר מידותים ממנה, וכ' מעלה
לדמוקרו זמרלה"ד (פ"ו כ פ"י רל"ז) וטס מוזכר צעניל שלמד
ממנהו ומין חמד מוקפות לו פירות, וככילה זמרלה"ד צס ק"ט
לכלי"י מומן זכרות נ"ל ע"כ, וככ' שעיר על רלה"י זו
לדנטמיטונגה לחרט נטו"ת ס"י קל"ח מנחל זטלה"ד צענילמו
ספוטם, מילוי כדין רבו מונתק מדקוממר פט"ק ס"י חיינ
מיימה על כורלטמו, וכו' עוד כנזדו נ"י מס' גדר לומר שהו
تلמיד צעל ייטינה.

דואומר צעדי פלאג'ו רונמיו סטה"ז ומכל"ק
בשנת דסומי' ברכות נ"ה ע"ג טכ' דמיינ
טמולל צדי שמים צפניל שורה הלא צפוי עלי סכהן וו"ל
שםוק' וווע"פ צלה' למד עדין צפוי מ"מ גדוֹל פדור סי'
ונטה למד לפניו ע"כ, וכ' מאלי"ק טורס קפ"ט דמתמע
דנענין מרתי שיס' גדוֹל פדור מפומקס צדווו צעלוי צדווו
ונגע טינה למד צפויו, היכר נמרס"ז סי' קל"ח טנ"ל
כ' דערלה דמיינוייס הס דלה' ציעי מסדיי נקרף מהד
שי', ול"ל דנדול פדור מפומקס מהפי' צה' צה' למד צפויו,
יעוד מי' צעניל צה' למד צפויו, מה"ז גרט נטום' וגס
ונטה למד צפויו, ומאל"ק גרט נטום' ונטה למד צפויו,
טהי"כ יפס כ' סטה"ז נפוץ' טנ"ל דיט קטם לרהי' מטום'
ברכות טנ"ל לדלעמו כוון צה' למד צפויו מעפ"י צעדין
לה' למד מיטל חוכ' כבוד רצוי על התלמיד מה' כה"ז וח'
טהי"כ ק"ז מי תלמוד ניטכט רצוי זמן לחוד דמיינ' ברכוזו,
טולג' צל' מס"ז דראק קטם לרהי' דטוליג' רק דמס נטה' למד
היכל גדוֹל פדור שמילין כי, טו"ז דכרי' סטה"ז מדוקיס
טוליג' מלך.

ובענין טומחות לילה ונטולן עד כמה מזוה ליתן עין מה טהරלכתי זה כעני נטו"ת צטט כלוי מ"ד סי' ק"ל ובסמ"ה כי קל"ד, ולודע טערודות לקלר כעת. הדוש ושלום תורתכם באחבה - מצפה לרוחמי ה'

סימן ר

ב"ה, יומ א' פ' ראה תשניז לפק.

כבוד יידי הרב הנאון המושלם טובא ר' יעקב ויינגורוד חייז.

אחדשה"ט באחדיר.

7 אשר הצע מע"ל לפני כעני כמי מעד כמפעס לה מותר לנוקות נס גולות, כרגע סיוס נמווקות ומש מרווח לייז מפקח לו כף נגרלה לה ציון למעדר כמפעס לו לדידי ומגע"כ נו"ג נזהרן זמכתה, והע עיי דרכו לים ולאפריש יפודות נבללה.

לדיidi פצוט דמותר לנוקות כיעם נגרלה כל מופקות חקד ולדקה, מוקומות שנותר ליתן לה מעדר כמפעס עפ"י סיוטות המזומלים ציו"ד סי' רמ"ט וגופוקים בס זוגותם מעניות לה צנטן קלי ח"ה כי קלא", ומה שועטה רוחות זכחות ק"ו ע"ב צב עניות מ"ט לה דלמה מתמי ליה נזינן זמכתן לה פסקה רמ"ה נבללה ציו"ד פ"י נ"ט קומ"ה, ולח' כ"ט הכל דמעס שיטור מעדר כמפעס לה מאמבר כלוס וכולו נבדקה לו חקד ולח' כו' נופל העטש כל לילנו מתמי עניות דהה נמו כבב לנעניש, היל שורזה לזרעט צעללה לו מוה ספק ריח של הזכות נגרלה ונתנו על מנת כן לה זלמי נזה שום פגס, ומה טומקות היל מזוחים חלק מזקפים כמה מזוחים נזורך קנית המפעס נוגרליס גס מזה להן מצלול בכמו שלין מדקדים בעניש כטהלו מומלים להס כמי נבדקה לה טויש נבדקה זריכים נקנות לח' כו' כו' וכ"ט כלן דכדי לאירוע נבדקה זריכים נזורך כמי' כו' כו' זורן נבדקה, - ועוד להן מדקדים לכ"כ גמער"כ לאלה נזורך דעומן חינו להפי חזוב דרכנן היל חומרה כל מזה בזיטם בס"מ נמי' כל'ן [דילג] מזקמות השו"ע י"ז ונוור סס בס' רמ"ט טן קו"ד חייני רלה נזה שום עוזל לנענ"ה, נס לדעות שואה דרכנן ממס [דעתם גולדיס שואה מ"ט כל'ן נדמו מרוג פופוקיס] ומ"כ כב' מ"ט צו"ת מיגרם מטה ח"ד ניטצי פה היל לי ספליט הלה.

חיכם עניות מנקשים פציגו דסת קדמי דליך עטה דנטן מתן לו, ולט מנטה דלה מהמן, ולט ירע נגן, וטס נאין סי' עני מזקע ממתה לו קני סתלנומו יודען טים עניות נרכיס ועי'ו יחול ממעיל עליו לה פטר נו מיזג נדקה בעסה ול"ט, רלה לכהו דבורה פליגין רני'ו הרכמן"ט נס"מ להין לר"ב דמאנות לטעו דקגי חכל נדע עניות וילטן לאחיזק נס, ועין נסנו פ"ז ממנות עניות ס' ה' ולי'ו מלטן הרכט"ט נמי' צנופות כ"ה צס רונטיו צפה"מ לה מזמען כן היל דוקה עניות פונעיס, מהנס זריכים לו נזחמי היל הנו יודען עניות ויט ביכולמן שעמ"י להין מונעיס, ועין נזה צו"ת צטט כלוי מ"ה כי

כל'ן ניטול העניין.

ולזה פציגו לי צעני דכון הייל נלהן עניות מונעיס, היל כל מוקס טס ימן נקופס אל נדקה לו יטל נס מקיים מזוה זהה חפק נפטוק דענאי ניכר"ג קודמים, מטה"כ כיפת דחולות עניות דוז גדר קימי עניות מונעיס חלקס דליך זרין צעה לעוזר דודלי קודמים כל עניי נית הכנמת דין לננות דין עניי מזות צית הנקמת. ובענין מזות צית הכנמת מה דמאנע מנטוכת מהר"ק להיפלו מזות ניכר"ג כען נר למולו וכו' קודם, ומכ"ס כין נית הכנמת עיין נפי' יפה מלחה לגיהון קדרון נפי' סוף סיוכלמי דפה וכם' עט' ס' כהן, ומתק"כ בגיהון צעל צנע מוקר נפיוטו לירוטלמי סס, סי'נו כטמקת צית הכנמת לגמרי למתפללי העיר (ועין סנדראין י"ז ע"ג) להן כמיהות זמי'ו טים כ"ה מקומות פלה נקפלן, היל כל חוג ומוג וחוגה מוקפים עוד נית הכנמת זהה פציגו לי דענאי עניות ומכ"ס כלות עניות, והטזוקות מזפחות يولדות קודמים לכל ומכ"ס עניי מ"ת.

ריש מוקס למל דנוז"י טע"פ הרכז עכ"פ לוי צוינס כין נית הכנמת זי' היל קדרות נית הכנמת היל צי מדרשות חמימות לורה ומפלגה ועי'ו מתרביס קפמי לומדי מורה ושיעורי דהוריימל זהה קוזס כמו עניי טמלי מורה, מהנס ה"ה ליטן נזה כל גמור לנדרוניו לפעמים מפריוס על האגדה צניעי פלה וכו' כ מה צליעו נוגע כל נזוקפת מורה ולרין כל פעם ציקול הדרת מה נפקדים, כי ליטנו דומס נט"כ מהר"ק וכו' ע' וסוא מילוטלמי דפ"ה דזקדים וטוף פילה דערירים נזמוד קודס סי'נו צעטקה ממה נקפסו נערירים נזמוד ולולם וו לה ציו' לומדים ונכלן זה הקפקם, היל חיללה פטור הכסף על פניו נמאות - מקומות דליך עניות ממתה נריכים עפ"י הסלכה ציננס כהה להוין ועטן נזעלם עין מס' ולח' נזונם נחנכים מהט עוזל אל מזותzin כל שאל נזוחי מהט טים עפ"י רוכ גס חיוך פורה.

מסחר במעותיו לעצמו אף שאיכא אינשי דצרכין ללוות מהם לא מביעו כשהוא כדי חייו אלא אפילו בהז"ן שכתחוו התוסס שנוגן היתר להלוות בריבית אפילו להעשרה דלא גרע פרנסתו זו משאר פרנסות, אלא איירוי ודיין או בסך קטעו שהריבית מוה מועט שצורך יותר, כען דמצינו בגבלה שקדיט נתינה לגר תושב מכיריה לנכרי בפסחים דף כ"א ע"ב, שלא איירוי בסוחר בנכבות באופן שמור אלא בהודנותו וג"כ ממחבר שלא איירוי בגבלה ששה הרבה למכוון לנכרים שודאי אינו מחויב ליתן לגר תושב,adam מחויב ליתן לגר תושב אף גבלה השווה הרבה בסוף אין שייך שבגצה שור שמיון את הגבלה ואין משלם לו אלא מה שהוולה בזה שמתה הא עשה נגיעה זו עליוי חיב שצורך ליתן אותה חנמ לגר תושב ורוחק לאוקמי הקרא שאירוי שליטא גר תושב, וכן מוכרכין לומר דاتفاق ההודנות אינו מחויב כשזהו שוה הרבה בסוף, וכן גראה בגין שאיירוי שאין זה פרנסת ישראל וגם שאינו סך גדול שבאופו זה צרייך להלוות לישראל בחנמ. וכן בשצעריך העני לסך גדרול שזה יועל לו שיירוח מה שצורך אבל עתה הוא עני שרשייא ליקח צדקה היה מסתיר שיזוכל המלהו כשמעותיהם הם באנק ליקח סך הריבית מעשר אף שהוואה מניעת היהו, אבל דבר מועט לכל אחד כפי שהוואה אמוד מחויב ליקח מהבאנק ולתלוות להישראל ועודין צ"ע לדינא.

ופשט שהמלוא לחבירו בסוף שליח מהבנק אף שע"ז מספיד את הריבית שהבאנק היה גנותן לו אסור ללווה לשלם למלוא הפסד זה והוא ריבית קזווצה.

איך אוחבר בלו"ג

משה פינשטיין

סימן צד

רבית שמשלם עברו חברו אם ניטלת
ממער שפסים

בע"ה

כ"א אלול תש"ב

מע"ב בני קיורי הרב הגאון מהר"ר דוד פינשטיין

שליט"א.

תנה באחד שלא היה לו כסף להלוות ואמר לו אחד שלילה באנק של נכרים בטיבת שפטות שהוא אסור ליקח אותו הריבית מישראל להלווה מנגנו, ממופרש בכ"מ דף ע"א ע"ב שבאמור תנם לי ואני עלה לך כדרכ שאותה מעלה לו אסור, וכן לעיל מוה איתא דעתך לנכרי המלהוה לישראל בטיבת אסור כיון דдинיה דגורי דאייל בתר ערבא איתו ניזו דסקל מיניה ריביתה, אבל הנידון הוא אם רשאי הישראל ליקח מעות הריבית שמשלם להאנק כדי להלוות מסכף מעשר שלו, ודאי צדקת בני שם הלווה הוא עני שרשייא ליקח מצדקה והלוואה הוא טובה לו שיזוכל להרוויח מוה שיכול ליקח מהמעשר שלו, דהא זה ודאי כשבא עני לשאל מגנו שניין לו מצדקה עבור לשלם ריבית לנכרי שורזה להלוות בטיבת ריבית והווארות מוה שודאי היינו מחויבינו ליתן לו מצדקה על זה, וא"כ מ"ט לא יכול המלהות עצמו ליקח הריבית שמשלם להאנק על הכספי שליח מהם להלוות להענין. אבל אם הלווה הוא עשר שאסור ליקח מצדקה אינו יכול ליקח הריבית מצדקה. ואם הוא מפושיש חומש שהוא מזוהה בהלואתו אף שאין עליוי חיב שכין שיש לו מזוהה בהלואתו אף שאין עליוי חיב העשה להוציאו הונאות להשיג בסוף להלוות מ"מ רשאי ליקח הריבית מהחומר, אבל גרע מהמעות שהוציא להדרו מזוהה שרשייא ליקח מהחומר.

וינה דבר פשוט לע"ד ומה שא"ג בשם ר'ה דעמי קודם שבhalbאה הוא דאיתלו לנכרי בטיבת ולישראל בתנים בכ"מ דף ע"א ע"ב אין זה בסך גדול דמ"ש פרנסת ריבית משאר פרנסות שמור דארם לעשות

זה אכפ' דאין כופין אלא בדברים מטה
בעודה אין כופין ממש בב"ד במילוקין, נמי
כוו דייתו בסביבה הבושה ובשביל בקש
רשאי, אלא אף כשהסביר לנו לזכה כ
נמי משתבר שעד וחומש רשאי גם אדם גוד
וליכא בותה ממשום ופקדרתי על כל זה האזינו
מן המובהך הוא ליתן עד וחומש כהאי
רמ"ט, וגם אם כבר נתנו חומש לזכה לא
זה אף לאדם היותר גדול ולא יתרע מנין
וכיוון שהחומר עדיין לא נתן מעשר
עישין החשבון בסוף השנתון, ובכלל לא
עשיריים וידתו מעשר וכ"ש שאין לה
נתנו החומש איכא עד מצוה להגדיג גם
אין להעשר להקפיד כלל על מי ג
איך שהוא איש גזיב ואדרבה יש לו ל
על שגרם שייתן יותר לזכה, והמקיר עלי
שייקפיד ע"ז ויקנוס למ"ט שהגדיג הוא מ
מצות זתקה ומונע ברכה ממנה שהוא איי
עור על שמונעו מצותה ועל שמייעצ'ו ג
להסביר למוציאר גם זה אף שלדין דכא
מהו גדרון.

כ' ז'

כענין יד לצדקה ופאה, ועונה כי לשיטת הטז, ודבר שיצא מן בדבר החדש, והונוג שלא לומר איך יתנהג בשહקאל אומרו, וע

יום א' דהגבלה תש"ז
מע"כ בני הרה"ג שלוי
לעולם.

מה שтирיצ' קושית רע'ך"א ב글ה"ש
דר' ז' דרכו דבקיידושן מה שלא
דבשי מעשה א"כ באזקה של בא עי' ז'
ללא מנדרים, דסובר חותם, דבקיגווע
דעלפין הוא משום דאסר לה מהקדש
דנורדים הם בדבורא בעלמא אבל צ'י
משום שהוא חולין ורק מצד החקיקת
שלא קאי אלא לבל ואחר לא לפינן
מנדרים והם חולין הוא משום דמאי
לחיוובים וזה מה שמשמעותו לי תירוץן
אליאבא דטרוס, שהקשו להיפוך על ז'
וחיינין שדות לא ילפינו בהמה מצינו
ונדרים לוניות והוכחות גם באזקה ש

דברברכות אמרינו אורה טוב אומר כמה טרחות טרכ
בשבילי כמה בשר הביא לפני כמה יין הביא לפני
שחוא בין ב"א מהוגנן ובערך הוא בין ב"א שאנים
מהוגנים, וגם שם איכא תרי לישני ברשי דילך הוא
שם האינשי חשבוחו מוה שהוא עשיר ואולי ואנשי
ליה למוניה וכו פ"י הרגמ"ה שמשמע שלפני אינשי
שלא חשיין שחיי אנשין או שהוא עשיר גבורות
ליקא איסור זה דאך שע"ז יבואו אורחים וענינים ליקא
איסור ממשום אדם יכול ליתון טוב הוא שיתן אף אם
לא היה נוטן כלל זה ואם איינו יכול ליתון הרי אין
לו להתביש מלומר שאינו יכול ליתון, אך אף לליישנא
בתרא דריש"י שם שכן פ"י ב"מ דהאנסין לית הוא
шибואו אורחין הרבה להתאכטן אצל ע"ד שמכלני
תשבר" א' שגדולה מאד והוא הבל שאין בהו חטא
עדיף הלמוד של ת"ת גודלים שהוא להוראה דהוא
האחד מלפ' שאותכו הקב"ה יותר מכל ובצד זה
משתכח תורה מישראל אף שהיינו האלפים המרבים
בעולם שלא הגיעו למדרגה זו, אבל כשייט בעלהם גדול
ההוראה איכא מעלה להשבר" שhabל שלחם אין בו חטא.
ונמליאנו ונוגן גם לזכקהadam הוא באמון שא"א לבני
הוראה להתחפרנס ויצטרכו לבטל ומגנם ממצב שלא יחולו
להתגלו בתורה עדיף הצעקה לבעלי ההוראה ולאלו
שתורתם אומנתם להתגלו לヒות מתקהידים שיוציאין
מאלאים ומאמנתם לא הגיעו למצב כזה שאף بلا נתינותו
לא יצטרכו לבטל וממנ א' למד תשבר" שהוא הבל
שאין בו חטא עדיף.

משה פיבושטיין

ב' ימונן

אם מותר לגלוות לאחרים שפלוני נתן לו
זכקה

בג"ה

עשב"ק ט"ז אלול תשל"ו

מ"ע יזרע"י הרה"ג מורה"ר רות שפרא שליט"א. הנהנה בדבר אחד שהבטיח לכת"ה ליתן לו סך הגון לזרקה עboro מוסד התורה ואמר כבר לכת"ה שהנ"ב למשרד (אפיס) שלו וישלים לו נדרן, וכשבא כתורת"ה לשם אמר לו המזוכיר (עקרואטאר) שלו שייעצ'ו שללא לשלם מה שנדר אלא אם כן יגיד לו מי הנגד לו את שם האיש הזה שיבא אליו לבקס ממנו שייתן עboro המוסד, הנה פשוט מאחר שהוא בוגנוו כדי שיקניינס את האיש שהגיד שודאי הוא גם כן מקבל לאליהו מוסד התורה ומוסד החסיד או באופן אחר, שכן אסorder לכתורת"ה להגיד לו, אבל גם כן פשוט שהנ"ב שהבטיח לו מהויב לשלם לו נדרן מאחר שלא התנה שום תנאי בשעה שנדר, ואם לא ישלם וובר בלאו לדלא דברו ובלו דבל תחאר תיקף דCKERמי עניינים והנ"ב דמוציא שפטין תשמור, והמזוכיר שמייעץ לו שללא ישלם הוא וובר על לפני עורך.

ואגב אכלהוב בעצם הדבר אם יש איזה חשש אישור או עליה לאחד שידוע מנדיבי לב וב的日子里 חסן להגיד זהה לעניינים אחרים ולמתעסקים לצורך באיזה מוסד התורה ומוסד החסן שהוא מתקרא מברך רעהו בקול נגדי בבורק החכם קללה תחשב לו כדי' דמי' בערכין ט' ז"ע, הוא שיך רק לשואם וזה לאנשים לריקים כדאיתא בשט"מ שם בשם התוט' והוא בתום' בב' דף ג' ע"ב ר' דת' באושפזיא שכחטו לתרץ הא